

ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ

Στρατονίκη Ζαρμποζάνη

Βιογραφικό

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΟΡΕΙΑ
ΑΘΗΝΑ
2022

Βιογραφικό

Η Στρατονίκη Ζαρμποζάνη γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε μαθηματικά στην φυσικομαθηματική σχολή και θεολογία στο ΕΚΠΑ. Διδάσκει στην Β/θμια εκπαίδευση μαθηματικά και θρησκευτικά. Παράλληλα σε προγράμματα κινητικότητας παρακολούθησε εργαστήρια και σεμινάρια τόσο στην Αγγλία όσο και στην Ελλάδα σχετικά με την εμφύχωση ομάδας και την σκηνοθεσία. Από το 1997 συνεργάζεται με τον Δήμο Παλλήνης και ανεβάζει κάθε χρόνο θεατρικές παραστάσεις με τις ομάδες των θεατρικών τμημάτων του πολιτιστικού κέντρου. Στο πεντάτομο έργο «*Νέων Θέατρο*» (ειδόμενες Νεανική σκηνή) προλογίζει τα εκατό έργα για παιδιά και εφήβους με ανάλογα εργαστήρια. Στο πόνημα αυτό έχει κάνει και δραματοποιήσεις λογοτεχνικών έργων και παραμυθιών.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6981979702

Email: zarbozani@yahoo.gr

Το έργο *Ανακύκλωση* γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητή τον Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη

Το θεατρικό έργο *Ανακύκλωση* της Στρατονίκης Ζαρμποζάνη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΗ

Περίληψη

Σ' έναν οίκο ευγηρίας συναντιέται ο Κος Στέλιος με την κα Μερόπη. Η Βιράντα εργάζεται εκεί και προσπαθεί να τους ομορφύνει τη ζωή, φέρνοντάς τους «λιχουδιές» απ' τον έξω κόσμο. Όταν η Βιράντα κινδυνεύει να απολυθεί εξ αιτίας τους, η Κα Μερόπη αποφασίζει να ξεπαστρέψει τη διευθύντρια του γηροκομείου. Την υπόθεση παίρνει πάνω της η Βιράντα, πράγμα που ευαισθητοποιεί ακόμα περισσότερο την κυρία Μερόπη, μέχρι τη στιγμή που έρχεται ο γιος της, Ιάσοντας, απ' το εξωτερικό, ερωτεύεται τη Βιράντα κι αλλάζουν τα καπάκια.

Χώρος: Γηροκομείο (Διάδρομος με καναπέ- Πίσω μέρος αυλής- Παγκάκι κεντρικής αυλής)

Χρόνος: Σύγχρονη εποχή.

Πρόσωπα:

Κος Στέλιος, (υπερήλικας) τρόφιμος γηροκομείου.

Κα Μερόπη, (υπερήλικας) τρόφιμος γηροκομείου.

Βιράντα, (σαράντα τριών ετών) εργαζόμενη στο γηροκομείο. Είναι έξυπνη, εργατική, αλλοδαπή.

Ιάσοντας, (σαράντα επτά ετών) γοητευτικός, γιος της κυρίας Μερόπης.

ΣΚΗΝΗ 1η

Στον διάδρομο του γηροκομείου, ένα φθαρμένο καναπεδάκι. Μια άσπρη λάμπα δίνει χαμηλό φωτισμό. Κάθονται ο Κος Στέλιος κι η Κα Μερόπη.

Κος Στέλιος: Νιαούρισμα ήταν αυτό; Ακούσατε νιαούρισμα;

Κα Μερόπη: Όχι.

Κος Στέλιος: Αγαπάτε τις γάτες;

Κα Μερόπη: Όχι.

Κος Στέλιος: Εμένα μου λείπει η Μισέλ. Τα πράσινα τα ματάκια της ...τα γατίσια... Εσείς, τι ζώακι είχατε;

Κα Μερόπη: Τι ζώακι είχα; Δεν είχα.

Κος Στέλιος: Δεν είστε φιλόζωη;

Κα Μερόπη: Όχι.

Κος Στέλιος: Τότε θα είχατε γλάστρες.

Κα Μερόπη: Όχι.

(Παύση)

Κος Στέλιος: Αϋπνία;

Κα Μερόπη: Απ' αυτήν... Ναι, μπόλικη.

Κος Στέλιος: Τσιγαράκι;

Κα Μερόπη: Ορίστε;

Κος Στέλιος: Να προσφέρω;

Κα Μερόπη: Αφού απαγορεύεται ρητά εδώ μέσα.

Κος Στέλιος: Πείτε ναι κι εγώ ξέρω τα κόλλα.

Κα Μερόπη: Μου λείπει... Κι ο γιος μου τους είπε να με προσέχουν, να μην το βάλω στο στόμα μου.

Κος Στέλιος: Γιατρός;

Κα Μερόπη: Φυσικός. Στο Βερολίνο.

Κος Στέλιος: Άκου σύμπτωση! Κι η κόρη μου, χημικός, στην Ελβετία. Εμένα, όμως, δεν μου 'βαλε κανέναν περιορισμό.

Κα Μερόπη: Τυχερός.

Κος Στέλιος: Θα σιέφτηγε... «'Ασ' τον... να πάει ευχαριστημένος, τουλάχιστον». Έχω slim.

Κα Μερόπη: Θα μυρίζω μετά.

Κος Στέλιος: Έχω και μέντες. Ξέρω και τα κατατόπια. Είμαι παλιός. Κι ο παλιός ειν' αλλιώς. Πάμε;

Κα Μερόπη: Πού;

Κος Στέλιος: Να σας αποπλανήσω...

Κα Μερόπη: Σας παρακαλώ! Ακόμα δεν ξέρετε τ' όνομά μου.

Κος Στέλιος: Δηλαδή, αν το ήξερα, θα μπορούσα;

Κα Μερόπη: Όρεξη που την έχετε...

Κος Στέλιος: Να σας συστηθώ. Στέλιος Δημητρίου, έμπορος υφασμάτων.

Κα Μερόπη: Μερόπη Τριανταφύλλου.

Κος Στέλιος: Επάγγελμα;

Κα Μερόπη: Άχρηστη, σε οίκο ευγηρίας.

Κος Στέλιος: Έχεις τις μαύρες σου... Έτσι ήμουν κι εγώ στην αρχή. Καταλαβαίνω, είσαι λυπημένη;

Κα Μερόπη: Θυμωμένη.

Κος Στέλιος: Με ποιον;

Κα Μερόπη: Με τον εαυτό μου... Που, ακόμα, ζω.

Κος Στέλιος, *(ακουμπώντας το χέρι του στο πόδι της)* Έλα, μην τα βάφεις μαύρα. Θα συνηθίσεις.

Κα Μερόπη, *(κάθεται λίγο πιο μακριά)* Αν μπορώ, ας κάνω κι αλλιώς.

Κος Στέλιος: Δες το, σαν άλλη φάση.

Κα Μερόπη: Αφασία, πες το.

Κος Στέλιος: Ακριβώς! Εδώ, δεν έχεις έγνοια για τίποτα.

Κα Μερόπη: Πληρωμένος απ' το γιο μου είστε; Τα ίδια μου 'λεγε.

Κος Στέλιος: Εγώ, όταν πρωτοήρθα, ήμουν χειρότερα από σένα. Δεν ήθελα να σηκωθώ απ' το κρεβάτι. Εσύ είσαι πολύ πιο τυχερή.

Κα Μερόπη: Γιατί;

Κος Στέλιος: Γιατί βρήκες εμένα, να σε οδηγήσω στην ακολασία. (γελάει)

Κα Μερόπη, (κουνάει το κεφάλι της θλιμμένη).

Κος Στέλιος: Τι θα γίνει μ' εκείνη την τζούρα, που λέγαμε; Το σηκώνει κι η περίσταση...

Κα Μερόπη: Άσ' το. Σιχαίνομαι να μου κάνουν παρατηρήσεις.

Κος Στέλιος: Δεν θα μας πάρει κανείς είδηση. (σηκώνεται) Κάθε βράδυ κατεβαίνω. Ξέρω τα κατατόπια.

Κα Μερόπη: Κωλοσίγαρο, τι μου κάνεις!

Κος Στέλιος, (της προτείνει το μπράτσο του) Να βοηθήσω;

Κα Μερόπη: Μπορώ και μόνη μου.

Κος Στέλιος: Στη σιάλα δεν έχει φως κι είναι στενά τα σκαλιά...Μην έχουμε κανένα ατύχημα.

Κα Μερόπη: Τα καταφέρνω.

Κος Στέλιος: Θα είμαι σεμνός. (κρατά μετέωρο το χέρι του γι' αγκαζέ)

Κα Μερόπη, (διστάζει, τον πιάνει.)

Φεύγουν

Σβήνουν φώτα.

ΣΚΗΝΗ 2^η

Εξωτερικός χώρος, στο πίσω μέρος του γηροκομείου, δύο πλαστικές καρέκλες. Κάθεται ο Κος Στέλιος και παίζει με το κινητό του. Έρχεται η Κα Μερόπη και κάθεται.

Κα Μερόπη: Πάλι κολλημένος; Σου έστειλαν;

Κος Στέλιος: Όχι. Κι αυτά, που έστειλα εγώ, αδιάβαστα.

Κα Μερόπη: Και τα δικά μου, το ίδιο. Πρέπει να είναι, όμως, καλά. Βλέπω ότι συνδέεται τακτικά.

Κος Στέλιος: Δεν μπορούν να ασχολούνται και συνέχεια μαζί μας...

Κα Μερόπη: Ο Ιάσοντας ήταν η μόνη μου έγνοια, να φάει υγιεινά, να είναι καλοντυμένος, να του έχω τους καλύτερους δασκάλους. Και τώρα, το μυαλό μου όλο σ' αυτόν γυρνάει.

Κος Στέλιος: Εγώ λέω, καλύτερα που μας ξεχνάνε. Μας βοηθάν έτσι, να τους ξεχάσουμε κι εμείς.

Κα Μερόπη: Σοβαρολογείς; Ξεχνιέται το παιδί; Είναι δυνατόν; Δεν πειράζει, ας με ξεχνάει αυτός. Κι ας με πονάει.

Κος Στέλιος: Για να λέμε την αλήθεια, άλλα λες κι άλλα κάνεις, κυρία Μερόπη.

Κα Μερόπη: Το παλεύω, όμως. Ξέρεις, τι δύσκολο που είναι να μεγαλώνεις ένα παιδί και να προσπαθείς, να μην σ' έχει ανάγκη;

Κος Στέλιος: Εγώ, τι να σου πω, δεν είχα ποτέ τέτοια δυσκολία.

Κα Μερόπη: Ήσουν πατέρας... Ειν' αλλιώς. Διάβασα εγώ βιβλία, για να τον μεγαλώσω... Και, σε πληροφορώ, δεν ήταν καθόλου εύκολο, να τα καταπιώ.

Κος Στέλιος: Πολύ προσοδευτική σε βρίσκω. Αν και...

Κα Μερόπη, (τον διακόπτει) Ο δικός μου ρόλος είναι να τον σκέφτομαι και να μην ησυχάζω. Και του Ιάσωνα, να με ξεχνάει. Κάηκα από πεθερά και δεν ήθελα να επαναλάβω την ιστορία.

Κος Στέλιος: Δεν λάτρευε μια τόσο όσο ωραία και σπουδαία γυναίκα, που βρήκε ο γιος της;

Κα Μερόπη: Αντίθετα. Μαύρη μαυρίλα.

Κος Στέλιος: Φαντάζομαι, θα σου 'κανε την ζωή κόλαση, ε;

Κα Μερόπη: Έπεσες διάνα. Μ' έφτυνε κι έλεγα βρέχει.

Κος Στέλιος: Μπράβο σου, πάντως. Σου βγάζω το καπέλο. Είσαι πολύ δυνατή.

Κα Μερόπη: Η καρδούλα μου το ξέρει.

Κος Στέλιος: Σ' αρέσει το στέι, που μας έφτιαξε εδώ πίσω, η Βιράντα; Παράδεισος για το σκασιαρχείο μας.

Κα Μερόπη: Μ' αρέσει η ερημιά κι η ησυχία.

Κος Στέλιος: Ε, δεν το λες κι ερημιά με τέτοιον... τζέντλεμαν δίπλα σου.

Κα Μερόπη: Εννοώ, την πολυκοσμία. Αυτό με φόβιζε πιο πολύ, μέχρι να πάρω την απόφαση, να τολμήσω να έρθω εδώ.

Κος Στέλιος: Ο Θεός αγαπά τις τολμηρές. Είδες; Ήρθες εδώ, για να με συναντήσεις...

Κα Μερόπη: Ωραία μέρα έχει σήμερα!

Κος Στέλιος: Έφερα και την κιθάρα μου, να σου παίξω κι ένα τραγούδι. Θέλεις;

Κα Μερόπη: Να μην σε προσβάλω, αφού έκανες τον κόπο.

Κος Στέλιος, *(απλά γρατζουνάει πού και πού άσχετα τις χορδές, κυρίως τραγουδάει «Μια βοσκοπούλ' αγάπησα». Μόλις τελειώσει, σηκώνεται και κάνει υπόγλιση.)* Σου άρεσε;

Κα Μερόπη: Ωραίο. Μπράβο!

Κος Στέλιος: Δεν ενθουσιάστηκες, πάντως.

Κα Μερόπη: Ε, ωραίο δεν είπα; Αυτοδίδακτος;

Κος Στέλιος: Πώς το κατάλαβες;

Κα Μερόπη: Πάντως, φωνή έχεις ωραία.

Κος Στέλιος: Μήπως έχει ρεύμα εκεί που κάθουσαι; Ζέστη έχει σήμερα.

Κα Μερόπη: Ευτυχώς, γιατί ντύθηκα 'λαφριά.

Κος Στέλιος: Ωραίο αυτό το χρώμα, που φοράς. Σου πάει. Έλα, έλα να βγάλουμε μια φωτογραφία.

Κα Μερόπη: Άσε με, χριστιανέ μου. Όρεξη που την έχεις...

Κος Στέλιος, *(πάει κοντά της και βγάζει σέλφις)* Πολύ βολικό είναι, που δεν χρειάζεται να κουβαλάει κανείς φωτογραφική μηχανή, για να βγάζει φωτογραφίες. Ποιος να το 'λεγε, πως με το τηλέφωνο θα φωτογραφιζόμασταν κιόλας! *(της δείχνει τη φωτογραφία)* Κοίτα, σ' αρέσει;

Κα Μερόπη: Καλή είναι.

Κος Στέλιος: Να σου πω. Χθες βράδυ, γιατί δεν κατέβηκες;

Κα Μερόπη: Να πάρει η ευχή, με πήρε ο ύπνος.

Κος Στέλιος: Εγώ φταίω, που σε περίμενα. Φουμάρισα και τα δικά σου, να ξέρεις.

Κα Μερόπη: Το 'χα στο πρόγραμμα, να κατέβω.

Κος Στέλιος: Αλλά; Προέκυψαν υποχρεώσεις; Κρατάς και καρνέ; Σημειώνεις τα ραντεβού σου, να μην τα ξεχνάς; Ή ήρθε ο πρίγκηπας στο κρεβάτι, να φιλήσει τη Χιονάτη;

Κα Μερόπη: Μμμ, κρυάδες... Ούτε που κατάλαβα, πώς με πήρε ο ύπνος.

Κος Στέλιος: Βρε, μήπως σου 'δώσαν κανένα χαπάκι για τον ύπνο;

Κα Μερόπη: Είχα την εντύπωση πως ήταν της χοληστερίνης. Λες;

Κος Στέλιος: Όλα να τα περιμένεις.

Κα Μερόπη: Πράκτωρ 007.

Κος Στέλιος: Σαν χτες μου φαίνεται η πρώτη φορά, που σε κατέβασα κάτω για τζούρα.

Κα Μερόπη: Κι από μια, έγιναν πολλές.

Κος Στέλιος: Αυτό το κρυφτούλι μου, ξέρεις τι μου θυμίζει; Την 'Ελσα, τη συμμαθήτριά μου. Κάναμε κοπάνα στα θρησκευτικά και πηγαίναμε πίσω απ' το σχολείο, να καπνίσουμε. Καλά λένε, η ιστορία επαναλαμβάνεται.

Κα Μερόπη: Να δούμε πότε θα μας πιάσουν και θα σου πω εγώ ιστορίες. Και με την 'Ελσα τι έγινε; Χαθήκατε;

Κος Στέλιος: Να 'ταν μόνο με την 'Ελσα...

Κα Μερόπη: Κομμάτι της ζωής μας οι απώλειες. Συνηθίζουμε.

Κος Στέλιος: Κάτι χάνεις, κάτι βρίσκεις. Να τώρα, ας πούμε, βρεθήκαμε εμείς.

Μερόπη: Το πρώτο τσιγαράκι, εκείνο το βράδυ, ήταν «μάννα εξ ουρανού».

Κος Στέλιος: Δεν μου λες, το ποντικοφάρμακο που ήταν στην γωνία, γιατί το μάζεψες στο χαρτομάντηλο εκείνη τη βραδιά;

Κα Μερόπη: Από λύπηση για τα ποντίκια.

Κος Στέλιος: Καλά, εσύ δε μου 'πες, ότι δεν είσαι φιλόζωη;

Κα Μερόπη: Δεν είμαι. Αλλά, για σιέφου, να πηγαίνεις πεινασμένος να φας και να σου δίνουν δηλητήριο. Είναι... ανήθικο. Δεν ξέρω κι εγώ, πώς να το πω.

Κος Στέλιος: Όταν τα ποντίκια θα μαγαρίζουν στην κουζίνα το ψωμί, που τρώμε κι εμείς, και θα βγάζουμε φλύκταινες στη γλώσσα, θα σου πω τότε, πόσο ανήθικο είναι.

Κα Μερόπη: Ας βρουν άλλο τρόπο, βρε αδερφέ, να τα ξεκάνουν. Ας πάρουν γάτες.

Κος Στέλιος: Πιο ανώδυνο;

Κα Μερόπη: Πιο έντιμο. Τρέχει το ποντίκι. Βλέπει τον χάρο με τα μάτια του και παλεύει για να ζήσει.

Κος Στέλιος: Και γίνεται μια χαψιά.

Κα Μερόπη: Ελπίζει, όμως, πως θα ξεγελάσει το χάρο. Όπως τώρα...κι εμείς.

Κος Στέλιος: Είσαι εντελώς ζουρλή.

Κα Μερόπη: Πες κι άλλα. Αν σου πω, ότι τσουλάω τη μέρα μόνο και μόνο, για να κατεβούμε για τσιγαράκι το βράδυ, θα το πιστέψεις;

Κος Στέλιος: Μ' αρέσει.

Κα Μερόπη: Έχω κάτι να περιμένω.

Κος Στέλιος: Καλά που έχουμε την Βιράντα και μας προμηθεύει.

Κα Μερόπη: Θέλω, όμως, να πληρώνω κι εγώ. Δεν γίνεται να είμαι συνέχεια στην τράικα.

Κος Στέλιος: Άσε, θέλω να μου 'χεις υποχρέωση. *(γελάει)* Για το βράδυ, σου 'χω έκπληξη.

Κα Μερόπη: Τι έκπληξη;

Κος Στέλιος: Μου 'φερε και κάτι άλλο η Βιράντα. Απόψε, θα κάνουμε πάρτι!!!

Κα Μερόπη: Έφερε και φωτορυθμικά;

Κος Στέλιος, *(βγάζει από την τσέπη του ένα μικρό μπουκαλάκι με κρασί)*

Κα Μερόπη: Α, πα, πα! Μην το σιέφτεσαι. Μην το σιέφτεσαι. Αποκλείεται. Τελικά, εσύ είσαι ο ζουρλός, μου φαίνεται.

Κος Στέλιος: Έλα, μωρέ, μια ζωή την έχουμε...

Κα Μερόπη: Την είχαμε, θες να πεις.

Κος Στέλιος: Α, γειά σου! Είδες που συμφωνείς;

Κα Μερόπη: Πέτα το, τώρα. Αυτήν τη στιγμή.

Κος Στέλιος: Τόσο κόπο έκανε η κοπέλα να το φέρει, πρέπει να το τιμήσουμε.

Κα Μερόπη: Είσαι στα καλά σου; Θα μας ανέβει η πίεση.

Κος Στέλιος: Έλα τώρα, υπερβολική! Κοίτα τι γράφει; Διακόσια γραμμάρια. Δηλαδή, εκατό γραμμάρια ο καθένας. Στο δόντι μας θα μείνει.

Κα Μερόπη: Εγώ δε θα πιω. Ξέχνα το.

Κος Στέλιος: Καλά, θα το πιω μόνος μου.

Κα Μερόπη: Φιρί φιρί το πας, ν' ανεβάσεις πίεση, να σου 'ρθει εγκεφαλικό, να πάθεις παράλυση και να μείνεις στο κρεβάτι κατάκοιτος, παιδάκι μου;

Κος Στέλιος, *(τραγουδά σε ρυθμό παιδικού τραγουδιού)* Νια, νια, νια να, νια.

Κα Μερόπη: Μέθυσες από τώρα; Πριν πεις;

Κος Στέλιος: Εσύ δεν με είπες παιδάκι σου; Κάνε με αγκαλίτσα.

Κα Μερόπη: Άσε τις βλακείες, επιτέλους! Δώσε μου το μπουκαλάκι.

Κος Στέλιος: Τι θα το κάνεις;

Κα Μερόπη: Θα δεις.

Κος Στέλιος: Αν το πεις τώρα, θα μυρίζεις. Θα σε καταλάβουν και χωρίς αλιωτέστ.

Κα Μερόπη: Δώσ' το. Αλλιώς, δεν θα σου ξαναμιλήσω.

Κος Στέλιος: Μπορείς;

Κα Μερόπη: Δώσ' το, σου λέω.

Κος Στέλιος, *(καθώς προσπαθεί να του πάρει το μπουκάλι, της πιάνει το χέρι, το φέρνει κοντά στα μάτια του)* Τι βλέπω, κυρία Μερόπη; Βαμμένα νυχάκια;

Κα Μερόπη: Εε, ναι... Έφερε μανό η Βιράντα και μου τα έβαψε χτες το μεσημέρι, που κοιμόταν η Χρυσάνθη. Φαίνονται πολύ;

Κος Στέλιος: Ένα έμπειρο μάτι...

Κα Μερόπη: Για να τα είδες εσύ... φαίνονται πολύ.

Κος Στέλιος: Εγώ σε παρατηρώ, σε προσέχω πολύ.

Κα Μερόπη: Γι' αυτό φέρνεις τα κρασιά, να με ξεκάνεις. Φέρ' το.

Κος Στέλιος: Πάρ' το.

Κα Μερόπη, *(αρπάζει το μπουκαλάκι)*

Κος Στέλιος: Τι θα το κάνεις; Θα το χύσεις;

Κα Μερόπη, *(προσπαθεί ν' ανοίξει το μπουκάλι, δεν τα καταφέρνει)* Άνοιξ' το εσύ. Δεν μπορώ.

Κος Στέλιος, *(Το ανοίγει, το μυρίζει, παίρνει βαθιά αναπνοή, της το βάζει κάτω από τη μύτη)*
Μύρισε. Νέκταρ.

Κα Μερόπη, *(γυρνάει το κεφάλι της, αποφεύγοντας να μυρίσει, μετανιώνει, παίρνει βαθιά αναπνοή, ενθουσιάζεται)* Δεν μου λες, αν το ξαναβιδώσουμε, θα χαλάσει μέχρι το βράδυ;

Σβήνουν φώτα

ΣΚΗΝΗ 3

Στο γνωστό τους στέκι, με τις δύο πλαστικές καρέκλες, κάθεται ο κος Στέλιος. Δίπλα του η κιθάρα του. Έχει προστεθεί ένα χαμηλό μικρό πλαστικό τραπεζάκι. Πίσω του, όρθια η Βιράντα. Το κεφάλι του ακουμπισμένο στο μπούστο της κι εκείνη πιέζει με τα δυο της δάχτυλα- νύχια έναν πόρο, να βγάλει ένα μαύρο σμήγμα από το πρόσωπο του κυρίου Στέλιου.

Κος Στέλιος, *(φωνάζει, επειδή πονάει)* Ωωωω...

Βιράντα: Τελειώνω, κάνε υπομονή.

Κος Στέλιος: Ωωωω!

Βιράντα: Έλα...έλα, ουφ, βγήκε.

Κος Στέλιος: Με πέθανες.

Βιράντα, *(Βγάζει από την τσέπη της ένα υγρό μαντηλάκι και τον σκουπίζει)* Έτσι που φωνάζεις, θα μας ακούσουν και θα νομίζουν ότι σε σφάζω. Σε κάνω ωραίο, τσιρίζεις κιόλας;

Κος Στέλιος: Είχε μαζέψει πολύ;

Βιράντα: Έναν κουβά.

Κος Στέλιος: Είχα να το αδειάσω από τότε, που ήρθα εδώ. Άμα γεράσει ο άνθρωπος, σαν σιατά γίνεται.

Βιράντα: Τι λες, καλέ, πόρο με μαύρο έχουν κι οι νέοι... Έχουν μαύρα και στη μύτη... Ξέρεις, πάνε και πληρώνουν στους αισθητικούς, για να τα βγάνουνε...

Κος Στέλιος: Χθες, την ώρα που ξυριζόμουν, έβαλα γυαλιά και το είδα. Όταν γερνάς, δεν βλέπεις την πραγματικότητα στον καθρέφτη και δεν απογοητεύεσαι.

Βιράντα: Εσύ, με το ζόρι το πας, να με κάνεις να σου πω, πως είσαι ομορφάντρας. Αλλά, για πες μου την αλήθεια... Δεν θες, όμως, να στο πω εγώ ...άλλη θες να στο πει.

Κος Στέλιος: Έλα, χαζομάρες...

Βιράντα: Χαζομάρες, ξεχαζομάρες, αλλά μου ζήτησες να σου φέρω after shave. Πριν, γιατί δεν έβαζες, μου λες;

Κος Στέλιος: Έβαζα παλιά. Μετά τέλειωσε.

Βιράντα (τον μυρίζει) Μμμ μοσχοβολάς! Γαμπρός έγινες. Κούκλος.

Κος Στέλιος: Μας έβαλες και τραπεζάκι σήμερα... σωστό σαλόνι μας έφτιαξες.

Βιράντα: Ακόμα, δεν είδες τίποτα. Κάτσε να δεις, πώς θα το φτιάξω για την ημέρα. (βγάζει από μια νάιλον σακούλα ένα μικρό κεντημένο τραπεζομάντηλο και το στρώνει.)

Κος Στέλιος: Την προίκα σου μας έφερεις;

Βιράντα: Λάδι στη φωτιά ρίχνεις; Απ' τη λαϊκή το πήρα. Όταν παντρεύτηκα, δυο σεντόνια κι ένα πάπλωμα της γιαγιάς μου 'δωσαν για προίκα.

Κος Στέλιος: Κεντίδια δεν πήρες;

Βιράντα: Φτώχεια ξέρεις τι θα πει; Τις κατσαρόλες, πώς νομίζεις ότι τις πλέναμε; Με χώμα τις τρίβαμε.

Κος Στέλιος: Εδώ, έμαθες πολυτέλειες και σαπούνια.

Βιράντα: Έτσι ωραία, που μύριζαν, ήθελα να τα πιω. Μην σου πω πως δοκίμασα ένα, που μύριζε αμύγδαλα.

Κος Στέλιος: Τόσον καιρό, πρώτη φορά μου λες την ιστορία σου.

Βιράντα: Στα κανάλια να τηνε βγάλω;

Κος Στέλιος: Τα κατάφερες, όμως, μια χαρά. Μπράβο σου!

Βιράντα: Δασκάλα σπούδασα στη χώρα μου, αλλά εδώ όσα παίρνω σε μια ώρα, εκεί τα 'παιρνα σε μια και δυο μέρες. Τα χέρια μου να 'ναι καλά. Έτσι εύκολα τρως ψωμί; Και στα ρεπό μου... σε σπίτια δουλεύω. Έχω σιδερώσει εγώ βρακιδιά!

Κος Στέλιος: Και δεν ξεκουράζεσαι, ντιπ;

Βιράντα: Άμα η τσέπη είναι γεμάτη, ξεχνάς την κούραση.

Κος Στέλιος, (της προσφέρει τσιγάρο) Να κάψουμε ένα;

Βιράντα: Στα φέρνω, για να τα ξοδεύεις με μένα;

Κος Στέλιος: Η Βιράντα να 'ναι καλά. Και ναργιλέ, άμα θέλουμε, θα μας τον φέρει.

Βιράντα, (ανάβει τσιγάρο και κάθεται) Δεμένο τον έχεις τον γάιδαρο.

Κος Στέλιος: Και τι τα κάνεις τα λεφτά;

Βιράντα: Λες και δεν έχεις κι εσύ παιδιά... Την Κατερίνα μου, στην Αγγλία την έχω... Κάνει ειδικότητα. Νευρολόγος. Άμα καθόταν εδώ, θα περίμενε και γω δεν ξέρω πόσα χρόνια. Κάθε βράδυ με παίρνει το κοριτσάκι μου και μιλάμε.

Κος Στέλιος: Καλά που δεν είναι εδώ η Μερόπη, να σ' ακούσει. Σπάνια την παίρνει ο γιος της.

Βιράντα: Ξέρει το μωρό μου, πώς τα βγάζω και της τα στέλνω και το μετράει. Βασίλισσα την έχω. Στέλνω και στην αδερφή μου. Πολλά στόματα ανοιχτά.

Κος Στέλιος: Ο άντρας σου;

Βιράντα: Δεν ήρθε στην Ελλάδα. Και ξέρεις γιατί; Μόλις έφυγα, από μια γνωστή έμαθα, ότι σπιτώθηκε με μια πλούσια γριά στη πόλη. Άντρες. Δεν βαριέσαι. Καλύτερα.

Κος Στέλιος: Και βρέθηκες μόνη, μ' ένα παιδί στην ξενιτιά;

Βιράντα: Τον πρώτο καιρό, χορταίναμε με ψωμί και Βιτάμ. Μετά, βάφτισα το κορίτσι κι έκανα κουμπάρα από δω. Αυτή με σύστησε σε σπίτια και καθαρίζα. Έμαθα και τη γλώσσα γρήγορα και όλα καλά.

Κος Στέλιος: Είσαι σκληρό καρύδι.

Βιράντα: Όταν σε βλέπει ο άλλος σκουπίδι, πέτρα γίνεσαι. Το παιδί το κοροϊδεύαν στο σχολείο. Το 'παιρνα αγκαλιά και του 'λεγα, εσύ θα γίνεις ιατρό κι αυτοί την ανάγκη σου θα 'χουνε. Άντε, βρε τώρα, τι μ'έβαλες και τα θυμήθηκα; Κοντεύουν είκοσι χρόνια από τότε.

Κος Στέλιος: Τα κατάφερες, όμως, και την έκανες γιατρίνα.

Βιράντα: Το 'βαλε πείσμα. Εκείνη τα κατάφερε. Άξιο παιδί. Εργατικό. Άριστα έπαιρνε. Και πάντα μ' ακούγε. Ό,τι της λέω κάνει. Παράπονο δεν έχω. Τους ξένους ν' ακούσει; Που τις πιο πολλές φορές θέλουν το κακό σου;

Κος Στέλιος: Να τη φέρεις να τη γνωρίσουμε, άμα έρθει στην Ελλάδα.

Βιράντα: Θα στη φέρω, να δεις τι διαμάντι έχω.

Κος Στέλιος: Δεν μου λες, τ' άλλα που είπαμε, τα 'φερεις;

Βιράντα: Έχεις ζητήσει κάτι και δεν στο 'φερα; Έχεις κανένα παράπονο;

Κος Στέλιος: Κανένα, Βιραντούλα, κανένα. Τα βρήκες όλα;

Βιράντα, *(βγάζει από νάilon σακούλα ένα τριαντάφυλλο σε ζελατίνη με φιόγκο)* Όλα. Σ' αρέσει;

Κος Στέλιος: Ωραίο. Μπράβο!

Βιράντα: Είχε κι άσπρα και ροζ, αλλά διάλεξα το κόκκινο.

Κος Στέλιος: Ωραίο είναι, βυσσινί.

Βιράντα: Θα το βάλω εδώ πίσω. Μαζί με τ' άλλα. *(το ακουμπά μαζί με τη σακούλα πίσω του)*

Κος Στέλιος: Ναι, κρύψ' το. Πόσο έκανε; Να κρατάω και λογαριασμό.

Βιράντα: Αυτό μην το γράφεις. Θέλω να κάνω κι εγώ δώρο.

Κος Στέλιος: Δεν θέλω να ξοδεύεσαι. Καλά που σ' έχουμε κι ό,τι θέλουμε, μας το φέρνεις. Λέγε. Δεν θέλω να βάζεις κι απ' την τσέπη σου. *(βγάζει απ' την τσέπη του ένα χαρτάκι κι ένα μολύβι)* Λέγε.

Βιράντα: Ε, πείσμα. Δεν θέλω σου λέω λεφτά για το λουλούδι. Πες ότι το 'δωσα στη μάνα μου. Δεν ήμουν εκεί, να της κλείσω τα μάτια. Εγώ κλείνω αλλωνώνε. Μην πεις, όμως, στην κυρία Μερόπη ότι το δίνω εγώ.

Κος Στέλιος: Καλά, άμα το βλέπεις έτσι, 'ντάξει.

Βιράντα: Θα πεταχτώ για μια δουλίτσα κι έρχομαι.

Κος Στέλιος: Μην αργήσεις. Με τη Μερόπη ποτέ δεν είσαι σίγουρος. Μπορεί να κάτσει δυο λεπτά, μπορεί να μην έρθει ή να κάτσει και να μην σηκώνεται.

Βιράντα: Σου κάνει κόνζες, βρε, δεν το καταλαβαίνεις;

Κος Στέλιος: Το καταλαβαίνω, αλλά μ' αρέσει, γιατί ειν' αλλιώςτικη.

Βιράντα: Σήμερα, πρέπει να την τραβήξεις... Φωτογραφία, ντε.

Κος Στέλιος: Προσπαθώ. Αλλά, μόλις το καταλαβαίνει, σηκώνεται και φεύγει.

Βιράντα: Αφού θα είμαι κι εγώ.

Κος Στέλιος: Ακόμα χειρότερα.

Βιράντα: Τα καταφέρνω καλά. Σήμερα θα δεχτεί, θα δεις. Θα την πείσουμε.

Κος Στέλιος: Όχι, όχι, δεν θέλω. Ξέρω πως θα θυμώσει.

Βιράντα: Κοίτα τι ωραιές που τραβάω. *(Του δείχνει φωτογραφία στο κινητό της)* Δες εδώ, από το καλοκαίρι που ήρθε στα γενέθλιά μου η Κατερίνα, χωρίς να την περιμένω, να μου κάνει έκπληξη.

Κος Στέλιος: Βρε, τι κούκλα είν' αυτή! Ίδια η μάνα της. Αν τραβάς τόσο ωραιές, να μας τραβήξεις. Πώς και δεν έφερες και μπαλονάκια για τα γενέθλια;

Βιράντα: Δεν χρειάζονται, αυτά τα 'χεις στην καρδιά. Πάω μια στιγμή ν' ανάψω ένα κερί σ' ένα ξόδιο, εδώ δίπλα στο εκκλησάκι. Ένα λεπτό θα κάνω. Μοναχή της είν' η Ελπίδα από τον πέμπτο. Και την αγαπούσα ξέρεις.

Κος Στέλιος: Ελπίδα είπες;...ή μήπως Έλσα;

Βιράντα: Έλσα την έλεγαν, αλλά εμένα μου άρεσε να τη λέω Ελπίδα... γιατί μου μιλούσε πάντα γελαστά και μου 'δινε ελπίδες, πως όλα θα πάνε καλά. Χρόνια στο κρεβάτι. Δεν έβγαινε απ' το δωμάτιο, η κακομοίρα!

Κος Στέλιος: Λες να ήταν η... Θα μου πεις και να ήταν... τώρα δεν υπάρχει ελπίδα... Άσ' το. Καλό ταξίδι να 'χει!

Βιράντα: Δεν θ' αργήσω. Θα παραφυλάω, μόλις έρθει η Μερόπη, να φέρω το...*(φεύγει)*

Κος Στέλιος: Αναψε ένα κερί για την Έλσα κι από μένα ... Στο κάτω κάτω, όποια κι αν είναι, θα το χαρεί. Για να λέμε την αλήθεια, αν είναι η Έλσα, θα χαιρόταν ν' ανάβουμε τσιγάρο αντί κερί.

(βγάζει το κινητό του και χαζεύει)

(Έρχεται η Κα Μερόπη.)

Κος Στέλιος: Άργησες.

Κα Μερόπη: Έλεγχο μου κάνεις; Δεν παίζεις με το μαραφέτι σου, λέω 'γω, καλύτερα, να ξεχαστείς.

Κος Στέλιος: Καλά που έχουμε κι αυτό και περνάει η ώρα. Δεν σε βλέπω, να έχεις κέφια;

Κα Μερόπη: Με θύμωσε... που κέρασαν χαλβά το μεσημέρι.

Κος Στέλιος: Ας μην τον έτρωγες. Ήταν ανάγκη να θυμώσεις;

Κα Μερόπη: Είσαι, τελειώς χαλβάς; Θύμωσα, που μου έκαναν γενέθλια... Ποτέ δεν έκανα.

Κος Στέλιος: Γενέθλια;

Κα Μερόπη: Έκανα όλων των άλλων, στο σπίτι... Πάρτι, γιορτές για τον Ιάσονα, τον πατέρα του... Να χαιρέται το παιδί. Για τα δικά μου, δεν έκανα όρεξη. Δεν τα θυμόταν και κανείς. Στις φωτογραφίες, εγώ πάντα έλειπα.

Κος Στέλιος: Δεν ήσουν εκεί;

Κα Μερόπη: Για τους άλλους, δεν ήμουν. Εγώ τραβούσα τις φωτογραφίες.

Κος Στέλιος: Είσαι περίεργη. Τώρα που σε θυμήθηκαν και σου έκαναν γενέθλια, θύμωσες.

Κα Μερόπη: Ναι, γενέθλια με χαλβά στο γηροκομείο! Καλά που δεν έβγαλαν και καφέ με κονιάκι. Θα μου πεις, θα γίνει κι αυτό. Μετά το «μακαρία η οδός»...

Κος Στέλιος: Μεσ στη μίθρα είσαι, χριστιανή μου.

Κα Μερόπη: Κάθε πράγμα στην ώρα του και στον τόπο του. Παιδιαρίσματα.

Κος Στέλιος: Όλα μπορούν να γίνουν πάντοτε και παντού.

Κα Μερόπη *(βγάζει και κοιτάει το κινητό της, κουνάει λυπημένη το κινητό της)*

Κος Στέλιος: Θα σου στείλει μετά... Έχουν άλλα ωράρια εκεί.

Κα Μερόπη: Σιγά μην το θυμηθεί. Δεν πειράζει. Καλά να 'ναι!

(Εμφανίζεται η Βιράντα μ' ένα χάρτινο πιάτο, που έχει επάνω μια πάστα με ένα κεράκι. Ο κος Στέλιος είναι αμήχανος. Μετά παίρνει την κιθάρα του και γρατζουνάει. Τραγουδά μαζί με την Βιράντα.)

Βιράντα + Κος Στέλιος: Να ζήσεις, Μερόπη, και χρόνια πολλά...

(Ο κος Στέλιος παίρνει το τριαντάφυλλο, που είναι πίσω απ' την καρέκλα.)

Κα Μερόπη, *(χαμογελά πικραμένη. Αναγκάζεται να σβήσει το κερί.)*

Βιράντα+ Κος Στέλιος: Μπράβοοο!

(Ο κος Στέλιος την αγκαλιάζει και της δίνει το τριαντάφυλλο.)

Κα Μερόπη: Εν χορδαίς και οργάνοις...

Βιράντα: *(Βγάζει από την τσάντα σακούλα)* Εδώ έχω πιατάκια και κουταλάκια.

Κος Στέλιος: Τι θα φάμε, από μια μπουκιά;

Βιράντα: Το ζάχαρο και τη χοληστερίνη την ξέχασες; Φτάνει. Για το καλό. *(βάζει από μια κουταλιά σε κάθε πιατάκι)*

Κα Μερόπη: Τουλάχιστον, δεν είναι χαλβάς!

Κος Στέλιος, *(στη Βιράντα)* Έλα, βγάλε και τ' άλλο.

Βιράντα: Θα το φάω το κεφάλι μου, αλλά χαλάλι σας! *(βγάζει απ' την σακούλα ένα μικρό αφρώδες κρασί και ποτηράκια)*

Κος Στέλιος: Είσαι γάτα, Βιραντάκι.

(Η Βιράντα ανοίγει το κρασί, το παίρνει ο κος Στέλιος και σερβίρει σε πλαστικά ποτήρια)

Κος Στέλιος: *(Κάνει πρόποση)* Χίλια χρόνια και καλά, Μερόπη μας αγαπημένη!

Κα Μερόπη: Κόψε κάτι. Δεν λες βλέπω ειατό, γιατί κοντοζυγώνουν.

Κος Στέλιος: Να σε χαιρόμαστε! Και του χρόνου!

Βιράντα: Και του χρόνου, κυρία Μερόπη! Να τραβήξω;

Κος Στέλιος: Θέλει και ρώτημα; Πάρε. *(της δίνει το τηλέφωνό του.)*

(Η Βιράντα εστιάζει, να τραβήξει φωτογραφία.)

Κα Μερόπη: Δεν χρειάζεται.

Κος Στέλιος: Θα βγάζουμε κάθε χρόνο.

Κα Μερόπη: Να μετράμε τις ρυτίδες; Δεν χωράνε άλλες.

Κος Στέλιος: Έλα. Βγάλε μας μια... και μετά, να βγάλουμε κι οι τρεις.

Βιράντα: Μισό λεπτό *(φτιάχνει τα μαλλιά της Κας Μερόπης)* Λίγο πιο κοντά. Ωραία.

Κος Στέλιος: Έλα, έλα κι εσύ.

(Βγάζουν φωτογραφία. Δίνει το τηλέφωνο στον Κο Στέλιο.)

Κος Στέλιος, *(βλέπει τις φωτογραφίες)* Μπράβο, Βιράντα! Τραβάς ωραίες. Είχες δίκιο.

Βιράντα: *(κοιτάζει την ώρα στο κινητό)* Πέρασε η ώρα. Ωραία ήταν, που γιορτάσαμε. Πάω τώρα, να δώσω το καθαριστικό στον παπά. Άργησα.

Κος Στέλιος: Ωχ, αυτός χωρίς καθαριστικό και φέλνει όλη τη νύχτα. Αγρυπνία θα έχουμε απόψε.

Βιράντα: Βάλτε τα σκουπίδια στην τσάντα, δέστε τη και βάλτε τη κάτω απ' την καρέκλα. Θα περάσω φεύγοντας, να την πάρω. Χρόνια πολλά, κυρία Μερόπη! Και του χρόνου!

Κα Μερόπη: Να 'σαι καλά Βιράντα! Ευχαριστώ!

(Φεύγει η Βιράντα)

Κος Στέλιος: Αυτή η γωνιά, που μας έφτιαξε, είναι παράδεισος.

Κα Μερόπη: Να μπαίνουμε στο κλίμα, μιας και πλησιάζει...

Κος Στέλιος: Ποιος;

Κα Μερόπη: Ο παράδεισος.

Κος Στέλιος: Δεμένο το 'χεις ότι θα πάμε παράδεισο;

Κα Μερόπη: Άμα στη γη ζεις κόλαση, μετά πας παράδεισο. Έτσι πάει.

Κος Στέλιος: Όλα κατά κει τα πας. Μαύρα.

Κα Μερόπη: Ταιριάζει με την κόλαση. Έχω φάει μαύρο... με το καντάρι, αλλά το 'κανα άσπρο, για το παιδί.

Κος Στέλιος: Έχεις κακοπεράσει απ' ό,τι καταλαβαίνω.

Κα Μερόπη: Ζωή ήταν και πέρασε. Δεν βαριέσαι. Τώρα είμαστε στα πέναλτι.

Κος Στέλιος: Αυτά είναι τα πιο ωραία, Μεροπάκι! Αυτά έχουν την αγωνία, βρε, και το κρεσέντο. Στα πέναλτι κρίνεται ο αγώνας.

Κα Μερόπη: Με διαιτητή, τον Μιχαήλ.

Κος Στέλιος. Περνάμε καλά τώρα; Μια χαρά δεν είμαστε;

Κα Μερόπη: Δεν μου λες. Γιατί η Βιράντα μιλάει σε μένα στον πληθυντικό;

Κος Στέλιος: Εσένα σε ξέρει λίγο καιρό... Σε σέβεται.

Κα Μερόπη: Ενώ, εσένα; Πολλά χαχαχα και χουχουχου έχει μαζί σου.

Κος Στέλιος: Μερόπη! Μου κάνεις σκηνή;

Κα Μερόπη: Σιγά, και τι με νοιάζει εμένα; Απλά, το παρατήρησα.

Κος Στέλιος: Κατά βάθος, μ' αρέσει.

Κα Μερόπη: Η Βιράντα; Σ' αρέσουν κι εσένα οι πιτσιρίκες, βρε σάτυρες;

Κος Στέλιος: Όχι, μ' αρέσει που ζηλεύεις.

Κα Μερόπη: Σταμάτα, γιατί θα σηκωθώ και θα φύγω.

Κος Στέλιος: Ωραία ιδέα! Φεύγουμε;

Κα Μερόπη: Καλά, το 'χασες εντελώς;

Κος Στέλιος: Έχω ένα εξοχικό, κλειστό, στο Λουτράκι. Μια βεράντα πανόραμα. Βουτάς τα πόδια σου στο νερό. Τα κλειδιά τα έχω πάντα επάνω μου. Για παν ενδεχόμενο...είσαι; *(βγάζει απ' την τσέπη του ένα μπρελόκ με κλειδιά και το κουδουνίζει)*

Κα Μερόπη: Τα παιδιά μας, που θα τα ρεζιλέψουμε, δεν τα σκέφτεσαι;

Κος Στέλιος: Γιατί, αυτά μας σκέφτονται;

Κα Μερόπη: Εγώ άντεξα ένα γάμο πενήντα χρόνια, για να περπατάει ο γιος μου με ψηλά το κεφάλι, και θα εξευτελιστώ τώρα;

Κος Στέλιος: Βρε, θα χαρούνε τα παιδιά. Μια απόφαση είναι. *(Κουδουνίζει τα κλειδιά.)*

Κα Μερόπη: Και θα χάσεις, τη Βιράντα;

Κος Στέλιος: Θα την πάρουμε κι κείνη, να μας φροντίζει.

Κα Μερόπη: Η βίλα των οργίων! Μ' ένα ποτηράκι έκανες κεφάλι και λες χαζομάρες.

Κος Στέλιος: Πες την αλήθεια και συ. Δεν την αγαπάς τη Βιράντα;

Κα Μερόπη: Εντάξει, αλλά δεν μπορώ τις πολλές πολλές οικειότητες.

Κος Στέλιος: Ξεχνάς μου φαίνεται σε ποιον χρωστάς τις βραδινές σου τζούρες, θεριακλού μου.

Κα Μερόπη: Ωχού, για τη Βιράντα θα μιλάμε συνέχεια;

Κος Στέλιος, *(της δείχνει το τριαντάφυλλο)* Σ' αρέσει το χρώμα;

Κα Μερόπη: Κι αυτό η Βιράντα το διάλεξε;

Κος Στέλιος: Εγώ της παρήγγειλα το χρώμα. Κι εκείνη έψαξε και μου το βρήκε. Βυσσινί.

Κα Μερόπη, *(μελαγχολικά)* Ένα βυσσινί τριαντάφυλλο για τα ογδόντα μου χρόνια...
Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ 4^η

Σκηνικό, όπως το αρχικό. Διάδρομος με καναπέ.

Η κα Μερόπη πηγαينوέρχεται κι αδημονεί.

Έρχεται η Βιράντα.

Κα Μερόπη: Πού βρέθηρες εσύ; Τον Στέλιο περιμένα. Εκείνος έρχεται πάντα πιο νωρίς. Τι έγινε;

Βιράντα: Μην ανησυχείτε.

Κα Μερόπη: Τι έγινε; Λέγε. Κακή διαίσθηση έχω.

Βιράντα: Πήγα να τον δω, να τον ρωτήσω κάτι, αλλά δεν μ' άφησαν να μπω. Μου είπαν πως είναι αδιάθετος. Μου φάνηκε, όμως, πως κάποιος ήταν μέσα και κουβέντιαζε μαζί του.

Κα Μερόπη: Δεν κατάλαβες απ' τη φωνή;

Βιράντα, *(σκέφτεται)* Τώρα, που το σκέφτομαι, αυτή πρέπει να ήταν μέσα.

Κα Μερόπη: Ποια;

Βιράντα: Αυτή, η διευθύντρια, λέω.

Κα Μερόπη: Λες να έπαθε κάτι ο Στέλιος, σοβαρό; Έκανε αποκοιτιές πολλές, τελευταία. Και κάπνισμα και ποτάκια. Εγώ φταίω, που τον άφηνα.

Βιράντα: Για να λέμε την αλήθεια, άλλος φταίει.

Κα Μερόπη: Τι ήθελες εσύ, να τον ρωτήσεις;

Βιράντα: Πού βάλατε την τσάντα με τα σιουπίδια απ' τα γενέθλια;

Κα Μερόπη: Κάτω απ' την καρτέλα, όπως μας είπες.

Βιράντα: Όταν πήγα να τα πάρω, ούτε καρτέλες, ούτε σκουπίδια, ούτε τραπεζάκι. Τίποτα.

Κα Μερόπη: Και ποιος τα πήρε;

Βιράντα: Μας παρακολούθησαν; Ξέρω 'γω;

Κα Μερόπη: Ποιος, δηλαδή; Και γιατί;

Βιράντα: Κάποιος που θα τον έβαλε αυτή. Μπορεί και ψέματα να πει, ότι ο κύριος Στέλιος είναι άρρωστος, για να φανεί ότι έφταιγα εγώ...και να με διώξει.

Κα Μερόπη: Να σε διώξει; Ποιος;

Βιράντα: Αυτή, η διευθύντρια, λέω.

Κα Μερόπη: Τόσο εύκολο το 'χεις; Εδώ σε βλέπουν όλοι σαν άγγελο. Ανοίγει η καρδιά τους... σαν παιδί τους. Καλά τι λέω τώρα, σαν παιδί τους.

Βιράντα: Ποιος δίνει σημασία σ' αυτά;

Κα Μερόπη: Έτσι θα τ' αφήσουμε; Θα διαμαρτυρηθούμε. Θα ξεσηκωθούμε.

Βιράντα: Δεν έχει κανείς φωνή εδώ μέσα. Σε δυο μέρες θα μ' έχουν ξεχάσει όλοι.

Κα Μερόπη: Έτσι νομίζεις.

Βιράντα : Δεν της αρέσει, που μ' εμπιστεύονται όλοι εδώ πέρα. Της διευθύντριας, λέω. Το περίμενα, πως θα γίνει μια μέρα.

Κα Μερόπη: Πολύ στενοχωριέμαι. Εμείς γίναμε αιτία.

Βιράντα: Δεν θα σιάσω κιόλας. Το ψωμί, που τρώω, το δουλεύω και με το παραπάνω.

Κα Μερόπη: Είναι σοβαρό να χάνεις τη δουλειά σου, τη σημερινή εποχή.

Βιράντα: Σιγά, θα βρω άλλη. Αυτοί θα χάσουν. Δουλεύω, όσο δυο άτομα, και παραπάνω.

Κα Μερόπη: Καλά, καλά... Αυτό, δεν θα περάσει έτσι. Να το ξέρεις.

Βιράντα: Μην στενοχωριέστε εσείς. Θα τα βολέψω εγώ.

Κα Μερόπη: Λες ο Στέλιος, να 'χει κάτι σοβαρό; Ανησυχώ.

Βιράντα: Αν ήταν σοβαρό, θα 'χαν καλέσει το γιατρό. Να δεις, που δεν με άφησαν να μπω, γιατί τον ρωτάνε για μένα. Βρήκε τώρα πάτημα. Η διευθύντρια, λέω.

Κα Μερόπη: Γιατί; Τόσο κακιά; Τη δουλειά σου την κάνεις καλύτερα απ' όλους.

Βιράντα: Γιατί, εγώ ξέρω τις βρομιές της.

Κα Μερόπη: Βρομιές, ε; Τι βρομιές, δηλαδή; *(μένει σκεπτική)*

Βιράντα: Πηγαίνετε να ξαπλώστε. Θα τα πούμε άλλη ώρα. Αν σας ζητήσουν και δεν σας βρουν, θα το ρίξουν κι αυτό σε μένα. Σίγουρα θα σας ψάχνουν. Να δεις, που θα μας παρακολουθούνε.

Κα Μερόπη: Πάω. Πρέπει, όμως, κάτι να σιεφτώ, Βιράντα. Και να ξέρεις, εγώ πάντα εύριστα λύσεις, για όλα και για όλους.

Σβήνουν φώτα

ΣΚΗΝΗ 5^η

Αυλή γηροκομείου. Ο κος Στέλιος και η Βιράντα κάθονται σ' ένα παγκάκι.

Κος Στέλιος: Τι έγινε και ήρθε το ασθενοφόρο; Ποιος μας χαιρέτησε;

Βιράντα: Καλά, που δεν μας χαιρέτησες εσύ, χθες βράδυ.

Κος Στέλιος: Μια χαρά ήμουν εγώ, χτες.

Βιράντα: Και γιατί δεν κατέβηκες, που σε περίμενε η κυρία Μερόπη;

Κος Στέλιος: Ήρθε νυχτιάτικο η διευθύντρια και μου 'κανε ανάκριση, πού ήμουν το απόγευμα, τι έκανα, ποιον είδα.

Βιράντα: Βουλωμένο γράμμα διαβάζω. Και τι της είπες;

Κος Στέλιος: Ότι, χθες, δεν είχα όρεξη και δεν είδα κανένα.

Βιράντα: Σε πίστεψε;

Κος Στέλιος: Μετά, της είπα ότι είχα κόψιμο κι ήμουν όλη την ώρα στην τουαλέτα κι, άμα θέλει, να πάει να δει, που το καλάθι είναι γεμάτο.

Βιράντα: Πήγε;

Κος Στέλιος: Όχι.

Βιράντα: Κι άμα πήγαινε;

Κος Στέλιος: Σιγά μην πήγαινε. Ναι... μετά με ρώτησε, αν σε φώναξα, να με βοηθήσεις και της είπα ότι τον κώλο μου μπορώ, ακόμα, να τον σκουπίζω μια χαρά... Τι άλλο με ρώτησε, να δεις; Α, ναι! Αν συνάντησα τη Μερόπη.

Βιράντα: Και τι είπες;

Κος Στέλιος: Ότι έχω σταματήσει να μιλάω σ' αυτήν την ξεμωραμένη, τη γριά.

Βιράντα: Μπράβο, Στέλιο, καλά το σκέφτηκες!

Κος Στέλιος: Μετά, δεν θυμάμαι... Δεν κατάλαβα κι εγώ πώς με πήρε ο ύπνος.

Βιράντα: Χάπι σου δώσανε;

Κος Στέλιος: Μου μέτρησε την πίεση. Είπε ότι ήταν ανεβασμένη και πήρα ένα.

Βιράντα: Φτάνει που κάνεις και τον ζύπνιο! Για να κοιμηθείς ήταν το χάπι, δεν το κατάλαβες; Άιντε, άιντε...

Κος Στέλιος: Τώρα, που το λες... έχεις δίκιο. Ωχού, και θα θύμωσε η Μερόπη και δίκιο θα 'χει.

Βιράντα: Θα ξεθυμώσει, άμα της εξηγήσεις. Τι έγινε μ' αυτήν; Την διευθύντρια, λέω. Αυτή, γιατί την πήρε το ασθενοφόρο;

Κος Στέλιος: Άκουσα το ιου-ιου και νόμιζα ότι τσίριζε αυτή... την διευθύντρια, λέω.

Βιράντα: Πάντως, για να 'ρθε ασθενοφόρο, κάτι σοβαρό έπαθε.

Κος Στέλιος: Μπα, κακό σκυλί φόφο δεν έχει.

(Ερχεται η Κα Μερόπη.)

Κος Στέλιος: Άντε, βρε παιδί μου, τι έγινες;

Κα Μερόπη: Εσύ πώς είσαι; Δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι απ' την αγωνία.

Κος Στέλιος: Έβλεπες κακά όνειρα;

Κα Μερόπη: Μου είπε η Βιράντα πως, μάλλον, δεν ήσουν καλά.

Κος Στέλιος: Ήρθαν να μου βάλουν ορό αληθείας, αλλά τη σκαπούλαρα μ' ένα χαπάκι για ύπνο.

Κα Μερόπη: Δεν καταλαβαίνω, τι λες;

Κος Στέλιος: Μου έκαναν ανάκριση για τα σκουπίδια, που βρήκαν απ' τα γενέθλια... αλλά εγώ δεν τσίμπησα.

Κα Μερόπη: Σε κοιμίσαν, τελικά;

Κος Στέλιος: Δυστυχώς.

Κα Μερόπη: Καλά το λένε. Το έζυπνο πουλί απ' τη μύτη πιάνεται. Και μου 'λεγες, τρομάρα σου, να προσέχω εγώ τι φάρμακα μου δίνουν. Δηλαδή, δεν ήσουν αδιάθετος.

Κος Στέλιος: Όχι.

Κα Μερόπη: Κρίμα! Κι ανησύχησα άδικα.

Κος Στέλιος: Δηλαδή, ήθελες ν' ανησυχήσεις δίκαια;

(παύση)

Βιράντα: Εσείς, καλά είστε;

Κα Μερόπη: Μια χαρά.

Κος Στέλιος: Παράξενη μου φαίνεσαι. Ανήσυχη. Δεν είσαι, όπως κάθε μέρα.

Κα Μερόπη: Ψυχολόγος ή ανακριτής; Αποφάσισε.

Κος Στέλιος: Πήραν τη διευθύντρια με το ασθενοφόρο.

Κα Μερόπη: Το περίμενα.

Κος Στέλιος: Ποιο;

Κα Μερόπη: Ξέρεις ότι υπάρχει τσάι με πολλές γεύσεις; Τσάι γιασεμί, τσάι μοσχολέμονο, *(παύση)* τσάι ποντικοφάρμακο;

Κος Στέλιος: Αστειεύεσαι τώρα.

Κα Μερόπη, *(νεύει όχι)*

Βιράντα : Εσείς; Τι;

Κα Μερόπη, *(Νεύει ναι)*

Κος Στέλιος: Αυτό, που είχες μαζέψει την πρώτη βραδιά;

Κα Μερόπη, *(Κοννά καταρατικά το κεφάλι)*

Βιράντα: Βάλατε...

Κος Στέλιος: Επειδή... λυπόσουν τα ποντίκια;

Κα Μερόπη: Είδες, που χρειάστηκε; Έδωσα γεύση στο αφέψημα. Ένα κόκκο...ένα χουνέρι της χρειάζεται... Το είδα αχριστό στο γραφείο και τσουνκ.

Κος Στέλιος: Συγγνώμη, έχεις καταλάβει τι έχεις κάνει; Μπορεί να τα έχει κακαρώσει. Αυτό θεωρείται φόνος εκ προμελέτης; Μπορεί να σκοτώσες άνθρωπο; Δεν παίζουμε μ' αυτά!

Κα Μερόπη: Εμένα μ' έχουν σκοτώσει πολλές φορές.

Βιράντα: Κυρία Μερόπη... αλήθεια; Τι κάνατε;

Κος Στέλιος: Μπορώ να μάθω, τι μανία σ' έπιασε;

Κα Μερόπη: Δώσε μου ένα τσιγάρο.

Κος Στέλιος: Τρελάθηκες; Θέλεις, να σε δούνε και να 'χουμε μελάδες;

Κα Μερόπη: Θα το κρατάς εσύ. Ύστερα απ' αυτά, που μου είπε η Βιράντα, μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι...Ξενύχτησα, να βρω λύση.

Κος Στέλιος: Στο γρίφο του Αινστάιν;

Κα Μερόπη: Εσύ το δέχεσαι να χάσει τη δουλειά της, μόνο και μόνο, επειδή μας φροντίζει;

Κος Στέλιος: Ε, δεν το λες κι απλή φροντίδα...

Κα Μερόπη: Παραπάνω, συμφωνώ. Να την πληρώνουν οι καλοί και οι λέρες να μένουν ατιμώρητες;

Κος Στέλιος: Επιχείρηση «κεραυνός»!

Κα Μερόπη: Πάντα εύρισμα λύσεις και τις εφαρμόζα στο πιτς φυτίλι.

Κος Στέλιος: Ό,τι θα 'βγαίνες... Κλιντ Ίσγουντ, δεν στο 'χα.

Βιράντα: Μα, δεν ήταν και τόσο σοβαρό, να χάσω τη δουλειά μου. Σας το είπα και το βράδυ.

Κα Μερόπη: Αχ, Βιράντα μου! Τέτοιο διαμάντι άνθρωπο πρώτη φορά συναντάω στη ζωή μου.

Κος Στέλιος: Βρε Μερόπη, μήπως το είδες στον ύπνο σου;

Κα Μερόπη: Τόσο ξεμωραμένη με περνάς;

Κος Στέλιος: Σίγουρα, δεν μας κάνεις πλάκα;

Κα Μερόπη: Ό,τι πιο σοβαρό έχω κάνει ποτέ.

Βιράντα: Αν ειν' αλήθεια, κάτι πρέπει να σιεφτούμε, πριν προχωρήσουν τα πράγματα.

Κα Μερόπη: Μην το ψάχνετε. Θα τα ομολογήσω όλα και θα με πάνε φυλακή.
Μαντρωμένη κι εδώ, μαντρωμένη κι εκεί.

Κος Στέλιος: Κι εγώ;

Κα Μερόπη: Θα μου φέρνεις τσιγάρα. Κι όσα θέλω, πια. Εσύ πιστεύεις πως έπρεπε να κάτσουμε με σταυρωμένα χέρια;

Βιράντα: Δεν έπρεπε να πω τίποτα. Τι έκανα; Τι έκανα, Θεέ μου; Δεν έπρεπε να σας πω τίποτα. Εγώ φταίω.

Κος Στέλιος: Τι φταις, μωρέ; Πού να φανταστείς; (στη Μερόπη) Δεν μου λες, γιατί έδωσες τόσο μεγάλη έκταση; Ας περίμενες πρώτα, να δούμε τι θα γίνει.

Κα Μερόπη: Η Βιράντα μας έχει καλύτερα από τα παιδιά μας.

Κος Στέλιος: Κι ο γιος σου, άμα τα μάθει;

Κα Μερόπη: Θα πρέπει, όμως, να είναι υπερήφανος για μένα.

Κος Στέλιος: Ε, δεν ανέβασες και τη σημαία στην Ακρόπολη...

Κα Μερόπη: Για την απόδοση της δικαιοσύνης.

Κος Στέλιος: Έβγαλες απ' τον κόπο τον δίκαιο κριτή. Αυτά θα του πεις; Καλά, είσαι πολύ ξεροκέφαλη. Ας το κουβεντιάσαμε πρώτα, βρε παιδάκι μου.

Κα Μερόπη: Όταν θέλεις να κάνεις κάτι σημαντικό, δεν το συζητάς. Εν τω άμα και το θάμα. Εσύ, σίγουρα θα μ' εμπόδιζες.

Κος Στέλιος: Αδίσταχτος δολοφόνος!

Κα Μερόπη: Όλοι κρύβουμε έναν μέσα μας.

Βιράντα: Πολύ έχω στενοχωρηθεί. Τι θα γίνει τώρα;

Κος Στέλιος: Η φυλακή δεν είναι παιγνίδι, Μεροπάκι! Κάτι ξέρω εγώ.

Κα Μερόπη: Ήσουν στη μεγάλη απόδραση με τον Στηβ Μακουίν;

Κος Στέλιος: Μπορείς να σοβαρευτείς; Θα πούμε ότι το έκανα εγώ. Τέλος. Αυτή είναι η καλύτερη λύση.

Κα Μερόπη: Ούτε να το σκεφτείς. Ούτε να το σκεφτείς.

Κος Στέλιος: Το σκέφτηκα ήδη και... δεν το συζητώ.

Κα Μερόπη: Κάνε δουλειά σου, το αποφάσισα. Το σχεδιάζα όλη τη νύχτα.

Κος Στέλιος: Παρέα με την Αγκάθα Κριστι; Η φυλακή είναι ζόρι. Δεν είν' αστείο. Την έζησα.

Κα Μερόπη: Στο Αλκατράζ;

Κος Στέλιος: Ένα χρόνο.

Μερόπη: Τι;

Κος Στέλιος: Όπως τ' ακούς.

Κα Μερόπη: Και, γιατί δεν μου το είχες πει;

Κος Στέλιος: Δεν τα 'χουμε πει κι όλα! Έρχεται η ώρα τους, σιγά σιγά.

Κα Μερόπη: Εσύ φυλακή; Γιατί; Για λέγε, κύριε Στέλιο, τ' ανδραγαθήματά σου.

Κος Στέλιος: Από βλακεία, δεν έχει σημασία. Ξέρω, όμως, από πρώτο χέρι τι εστί φυλακή. Δεν είναι για σένα. Δεν θ' αντέξεις, καταλαβαίνεις;

Κα Μερόπη: Μια ζωή την έχουμε, έτσι δεν λες συνέχεια; ...Κι αν δεν τη γλεντήσουμε!...

Κος Στέλιος: Αγύριστο κεφάλι είσαι. Δεν είναι γλέντι, είπαμε...

Κα Μερόπη: Για μολόγα τα εγκλήματά σου, λοιπόν, κύριε εγκληματία...

Κος Στέλιος: Οικονομικό θέμα.

Κα Μερόπη: Οικονομικό έγκλημα; Τι σούφρωσες, Στελάκι; Καμιά τράπεζα, για να πάρεις διαμαντικά στην ερωμένη σου;

Κος Στέλιος: Βλακεία μου. Μπήκα εγγυητής σ' ένα φίλο μου, που χρειαζόταν ένα μεγάλο ποσό. Ένα πρωί εξαφανίστηκε με μια μικρή στο Μεξικό και λούστηκα το χρέος του.

Κα Μερόπη: Ε, τώρα, να σου ξαναπώ... ότι το έξυπνο πουλί απ' τη μύτη πιάνεται!...

Κος Στέλιος: Έτσι μου είπε κι η γυναίκα μου, τότε. Μπήκα στη φυλακή και φόρεσα κι ένα διαζύγιο.

Κα Μερόπη: Έπρεπε, δηλαδή, να γίνω φόνισσα, για να μου τα πεις;

Κος Στέλιος: Λοιπόν, τώρα που έμαθες με τι απατεώνα έχεις να κάνεις, θα δεχτείς να πούμε ότι το έκανα εγώ. Εγώ είμαι άντρας, αντέχω. Αχ, άμυαλη, κι έκανα τόσα σχέδια. Θα ζούσαμε στο Λουτράκι μαζί με τη Βιράντα και θα ήμασταν μια χαρά.

Βιράντα: Σας ακούω τόση ώρα και σιέφτομαι. Λοιπόν, την απόφαση την πήρα. Εγώ θα πω ότι το έκανα. Δεν μπορώ να σας αφήσω να πάτε στη φυλακή. Ούτε τον έναν, ούτε τον άλλον.

Κα Μερόπη: Τι λες, παιδί μου; Εσύ έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου. Μικρή κοπέλα είσαι. Πόσο χρονών είσαι;

Βιράντα: Σαράντα τρία.

Κα Μερόπη: Μικρότερη κι απ' το γιο μου. Σαράντα εφτά είναι εκείνος. Έλα να σ' αγκαλιάσω, κοριτσάκι μου. Ούτε το παιδί μου δεν θα το 'λεγε αυτό.

Κος Στέλιος: Ο άγγελός μας.

Κα Μερόπη: Για κάτσε, έχουν γένος οι άγγελοι; Αγγελίνα. Σ' ευχαριστώ, Αγγελίνα μου. Όχι, ψυχή μου, όχι. Δεν θα το δεχτώ αυτό. Σ' ευχαριστώ, θησαυρέ μου!

Βιράντα: Εγώ έχω αντοχές. Θα μπω και στις αγροτικές φυλακές και σε λίγα χρόνια θα βγω.

Κος Στέλιος: Ούτε να το σκεφτείτε. Εγώ είμαι ο άντρας, εγώ ξέρω από φυλακές. Ξέρω να χειριστώ την κατάσταση.

Κα Μερόπη: Εγώ τη σιότωση, εγώ θα πληρώσω.

Βιράντα: Να σας πω. Εγώ, ξέρω τις βρομοδουλειές της διευθύντριας. Ξέρω πως έχει φερθεί σε ανθρώπους εδώ μέσα, που δεν είχαν συγγενείς. Θα έχω κι αλαφρεντικά. Τώρα θα βγούνε όλα στη φόρα. Έφτασε η ώρα.

Σβήνουν φώτα

ΣΚΗΝΗ 6η

Σε δυο πολυθρόνες κάθονται η κα Μερόπη κι ένας καλοντυμένος γοητευτικός άντρας σαράντα οκτώ χρονών. Ο Ιάσοντας, ο γιος της.

Κα Μερόπη: Θα μείνεις πολύ;

Ιάσοντας: Καμμιά βδομάδα. Τέσσερις μέρες είναι το συνέδριο.

Κα Μερόπη: Τι συνέδριο;

Ιάσοντας: Πανερωπαϊκό συνέδριο χημείας.

Κα Μερόπη: Σ' έστειλαν από το πανεπιστήμιο;

Ιάσοντας: Μην ανησυχείς, όλα είναι πληρωμένα.

Κα Μερόπη: Δηλαδή, γι' αυτό ήρθες; Δεν σε ειδοποίησαν από δω;

Ιάσοντας: Να με ειδοποιήσουν, γιατί; Να μαλώσω το κακό κορίτσι!

Κα Μερόπη: Μιλάω σοβαρά.

Ιάσοντας: Έλα τώρα, νομίζεις ότι πίστεψα την πλακίτσα, που μου είπες, για το ποντικοφάρμακο; Εσύ δεν ήθελες ούτε τις μύγες να σιοτώνουμε και τις κυνηγούσες, να βγουν έξω, με την πετσέτα της κουζίνας. Ωραία τα παραμύθια που μου 'λεγες, όταν ήμουν μικρός, αλλά... δυστυχώς για σένα, μεγάλωσα.

Κα Μερόπη: Δεν είναι πλακίτσα.

Ιάσοντας: Σε ανέκριναν;

Κα Μερόπη: Όχι.

Ιάσοντας: Πάντως, δεν είναι και πολύ κακό να σιαρφίζεσαι ιστορίες... Μπορείς ν' αρχίσεις να γράφεις και κανένα βιβλίο. Εγώ, θα στο εκδώσω. Στη φυλακή δεν σε πήγανε; Βασανιστήρια; Τα νύχια βλέπω τα 'χεις. Βλέπω ωραία. Κάλλιο αργά, παρά ποτέ.

Κα Μερόπη: Ας είναι καλά η Βιράντα.

Ιάσοντας: Συνέταιρος στο έγκλημα;

Κα Μερόπη: Όχι ακριβώς...

Ιάσοντας: Για λέγε, αρχίζει κι έχει ενδιαφέρον...

Κα Μερόπη: Δηλαδή, κι ο Στέλιος είπε να το πάρει επάνω του..

Ιάσοντας: Αλλά του έστησαν μπλόκο και τον καθάρισαν;

Κα Μερόπη: Δε μπορούμε να συνεννοηθούμε, Ιάσωνα.

Ιάσοντας: Ο Στέλιος ήταν από άλλη συμμορία;

Κα Μερόπη: Μια ζωή τα έπαιρνες όλα στη πλάκα. Αν δε μ' ακούσεις, θα πάω στο δωμάτιό μου.

Ιάσοντας: Ωραία, ωραία... Αφού εσύ ολοκλήρωσες το έγκλημα, μετά; Έγινε δικαστήριο και σε αθώωσαν οι ένοχοι;

Κα Μερόπη: Άσε με, επιτέλους, να τελειώσω. Αρχικά η διευθύντρια με δυο γουλιές, που ήπιε, έπαθε απλά μια σοβαρή δηλητηρίαση και τη γλίτωσε με μια πλύση στομάχου.

Ιάσοντας: Να πάρει ευχή... Σου το χάλασε και δεν σε κρεμάσαν στην πλατεία... ή μήπως καλύτερα;

Κα Μερόπη: Μμμ, όπως το πάρεις...

Ιάσοντας: Κατάλαβαν ότι το έκανες εσύ; Σου πήραν δακτυλικά αποτυπώματα;

Κα Μερόπη: Η Βιράντα το πήρε απάνω της. Προσφέρθηκε κι ο Στέλιος σου είπα, αλλά η Βιράντα την είχε στο χέρι... την διευθύντρια, λέω. Πήγε στο νοσοκομείο και της είπε να μην δώσει έκταση στο περιστατικό, αλλιώς θα έβγαζε στα κανάλια όλες τις περιπτώσεις, που τα γερόντια της γράψανε τα σπίτια τους.

Ιάσοντας: Δεν μου φαίνεται κατάλληλο μέρος, να μένεις εδώ. Θα σε πάρω.

Κα Μερόπη: Μην ανησυχείς. Έχω τον Στέλιο και τη Βιράντα.

Ιάσοντας: Τελικά, πολύ γάτα αυτή η Βιράντα.

Κα Μερόπη: Αγγελίνα, πες καλύτερα. Και κόρη να 'χα, δεν θα μου φερόταν έτσι.

Ιάσοντας: Ενδιαφέρον!

Κα Μερόπη: Βλέπεις τ' αυτιά μου; Θυμάσαι τα σκουλαρικήκια, που πάντα φορούσα και πάντα σ' άρεσε να παίζεις;

Ιάσοντας: Αυτά, που σου είχε χαρίσει ο παππούς Ιάσοντας τη μέρα, που γεννήθηκα;

Κα Μερόπη: Όλα τα θυμάσαι.

Ιάσοντας: Στα κλέψανε; Την ώρα που κοιμόσουν;

Κα Μερόπη: Εδώ τα έχω. Τα έβαλα σε μια χαρτοπετσέτα. Είπα, να τα χαρίσω στην Αγγελίνα μου, αλλά δεν δέχθηκε με τίποτα να τα πάρει. Για τέτοιο χρυσό άνθρωπο μιλάμε, Ιάσονα.

Ιάσοντας: Μπράβο, και εις ανώτερα!

Κα Μερόπη: Έφαγες;

Ιάσοντας: Κι έλεγα τόση ώρα ... Δεν θα ρωτήσει; Λοιπόν, έχω μια ιδέα. Θα κανονίσω, να πάμε σ' ένα εστιατόριο για φαγητό.

Κα Μερόπη: Μπα, δεν θα μ' αφήσουν.

Ιάσοντας: Γιατί; Μωρό είσαι; Κανόνισε να 'ναι κι οι φίλοι σου. Θέλω, οπωσδήποτε, να γνωρίσω τον κύριο Στέλιο κι αυτήν τη Βιράντα.

Κα Μερόπη: Μου θυμίζει τον καιρό, που σ' έβγαζα εγώ με τους φίλους σου.

Ιάσοντας: Δανεικά.

Κα Μερόπη, *(πιάνει το σακάκι του Ιάσωνα)* Λεπτό είναι αυτό το ύφασμα; Δεν κρυώνεις;

Ιάσοντας: Όχι, κυρία Μερόπη.

Κα Μερόπη: Οι νέοι κρυώνουν και δεν το καταλαβαίνουν.

Σβήνουν φώτα

ΣΚΗΝΗ 7η

Ο Κος Στέλιος κουβεντιάζει με την **Κα Μερόπη**.

Κος Στέλιος: Τελικά, πολύ καλό παιδί ο γιος σου κι ομορφάντρας.

Κα Μερόπη: Γερός να 'ναι!...

Κος Στέλιος: Ίδιος εσύ.

Κα Μερόπη: Τα μάτια του πατέρα του έχει.

Κος Στέλιος : Από τα μάτια πιάνεται, στο στόμα κατεβαίνει, ε;

Κα Μερόπη: Ποιος θυμάται; Κάνεις μια βλακεία, όταν είσαι νέος κι, άμα περάσεις τη θηλιά, μπαίνεις στον ζυγό και πας.

Κος Στέλιος: Ή, κόβεις το σχοινί κι αλλάζεις δρόμο.

Κα Μερόπη: Έκανα το γλυκό πικρό, για να νιώθει ασφάλεια ο Ιασονάκος μου. Ο ίδιος, βέβαια, δεν θα το καταλάβει ποτέ, αλλά χαλάλι του!

Κος Στέλιος: Δεν σιέφτονται όλες οι μανάδες σαν κι εσένα...

Κα Μερόπη: Στην εποχή μου, οι πιο πολλές. Δεν λέω πως εγώ έκανα το σωστό, αλλά δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Ίσως... δεν είχα τα κότσια. Τις θαυμάζω και τις ζηλεύω τις γυναίκες σήμερα.

Κος Στέλιος: Δηλαδή, θυσιάσες τη ζωή σου για το παιδί σου.

Κα Μερόπη: Όταν αγαπάς, η θυσία σε θρέφει. Σου δίνει νόημα να ζεις. Δεν είναι μαρτύριο. Ο Ιάσοντας έδινε νόημα στη ζωή μου. Όταν σιδέρωνα τα ρούχα του, τα χάιδευα και τους μιλούσα.

Κος Στέλιος: Μήπως, σου απαντούσαν κιόλας;

Κα Μερόπη: Μου χαμογελούσαν.

Κος Στέλιος: Αυτά τα 'χεις πει στον Ιάσωνα;

Κα Μερόπη: Είσαι καλά; Πρώτη φορά τα λέω αυτά... σε σένα.

Κος Στέλιος: Έχω κι εγώ μια πρωτιά... Ευχαριστώ!

Κα Μερόπη: Και μην νομίζεις ότι τον έκανα μαμόθρεφτο. Στις δυσκολίες του 'λεγα, να πιάνεις τον τάυρο απ' τα κέρατα. Να παλεύεις για τις επιλογές σου.

Κος Στέλιος: Έτσι εξηγείται.

Κα Μερόπη: Να φανταστείς έφτιαξε μόνος του τη βαλίτσα του την πρώτη φορά, που έφυγε για το μεταπτυχιακό του στο Βερολίνο. Άσε που πήγε στο αεροδρόμιο με ταξί, για να μην πάω να τον αποχαιρετήσω.

Κος Στέλιος: Μπράβο, Ιάσωνα! Έχει τσαγανό.

Κα Μερόπη: Μέχρι να συνηθίσω την ξενιτιά του... Μου 'λεγαν συγχαρητήρια οι γνωστοί, που ο γιος μου διέπρεπε στο εξωτερικό κι εγώ γυρνούσα το κεφάλι, να μην βλέπουνε τα δάκρυά μου.

Κος Στέλιος: Του 'χεις αδυναμία.

Κα Μερόπη: Για χάρη του ήρθα εδώ... Για να μην έχει έγνοια. Όταν μ' έφερε κι έφυγε, θυμήθηκα την πρώτη μέρα που τον πήγα εγώ στο νηπιαγωγείο. Μόλις τον άφησα τότε κι

έκλεισε η πόρτα, τον άκουγα που έκλαιγε και φώναζε «μαμά, πάρε με». Η καρδιά μου κόντευε να σπάσει. Έτσι ήθελα να φωνάξω και γω... Πάρε με από δω, αλλά το κατάπια.

Κος Στέλιος: Λίγο πολύ, όλοι για τον ίδιο λόγο ερχόμαστε εδώ... Εγώ πέρασα τη φάση, που ερχόταν η κόρη μου σπίτι κι αποφάσιζε τι χρειαζόμουν και τι όχι. Πετούσε τα περιττά, έλεγε... Έφτιαχνε τα ντουλάπια μου, τα συρτάρια μου.

Κα Μερόπη: Άμα αποφασίζει άλλος για σένα...

Κος Στέλιος: Άμα ξέρουν οι άλλοι, τι σου είναι περιττό και τι αναγκαίο χέσ' το. Σου λέω, άλλη φάση.

Κα Μερόπη: Η τελευταία.

Κος Στέλιος: Μπορεί να 'ναι κι η καλύτερη...

Κα Μερόπη: Τώρα, τα πιστεύεις αυτά, που λες;

Κος Στέλιος: Γιατί όχι; Τώρα, πια, δεν έχουμε να σιεφτούμε τίποτα.

Κα Μερόπη: Η Βιράντα έχει μέρες να φανεί.

Κος Στέλιος: Κάθε μέρα το ίδιο λες. Αφού μας είπε, θα πάρει λίγες μέρες άδεια, για να τακτοποιήσει κάποιες δουλειές της.

Κα Μερόπη: Βρε, μήπως είναι το κορίτσι σε καμιά φυλακή και μας το είπε έτσι, για να μην ανησυχούμε;

Κος Στέλιος: Το ντεντεκτιβικό σου δαιμόνιο σ' έπιασε πάλι;

Κα Μερόπη: Λείπει μέρες. Πάντως, είναι διαόλου κάλτσα. Τη χαίρομαι. Πανέξυπνη. Γάτα. Μύγες πεταλώνει. Έτσι επιβιώνεις σήμερα.

Κος Στέλιος: Έχει πολλά χαρίσματα.

Κα Μερόπη: Στενοχωρήθηκα, που δεν πήρε τα σκουλαρίκια, που ήθελα να της δωρίσω.

Κος Στέλιος: Θα φοβήθηκε, μην πουν ότι στα έκλεψε. Είναι πολύ προσεκτική. Τσακμάκι.

Κα Μερόπη: Αδικήθηκε. Αν την είχα εγώ παιδί, θα τη μόρφωνα και θα την έκανα δικαστίνα.

Κος Στέλιος: Πάντως, μην τη βλέπεις έτσι τη Βιράντα. Δασκάλα ήταν στη χώρα της.

Κα Μερόπη: Το άλλο, πώς σου φαίνεται; Είναι η δεύτερη φορά, που μου έστειλε λουλούδια ο Ιάσοντας, από τότε που είναι εδώ. Σταυροκοπιόμωνα μια ώρα.

Κος Στέλιος: Σε κακομαθαίνει.

Κα Μερόπη: Άσε, που σήκωσε αμέσως το τηλέφωνο, όταν τον πήρα. Παιδί μου, του λέω, μην ξοδεύεσαι. Κι εκείνος μου είπε, ξέρω, μάνα, πως σ' αρέσουν τα τριαντάφυλλα

Κος Στέλιος: Τα βυσσινί;

Κα Μερόπη: Ναι. Άλλαξε τόσα χρόνια στην Ευρώπη, φαίνεται... ή θα σιέφτεται, να μου τα δώσει τώρα ζωντανή, γιατί σε λίγο δεν θα τα βλέπω.

Κος Στέλιος: Όλο αισιοδοξία είσαι...

Κα Μερόπη: Τώρα δίνω στον εαυτό μου το δώρο, να είμαι αυτή που είμαι. Κουράστηκα να είμαι άλλη.

Κος Στέλιος: Πού; Στη δουλειά;

Κα Μερόπη: Εκεί κι αν ήμωνα άλλη της άλλης. Γραμματέας σε μια εταιρεία. Είχα να κάνω με πολύ κόσμο όλη τη μέρα. Μαζί με τα τακούνια, μόλις έμπαινα στο σπίτι, έβγαζα και τη μάσκα με το χαμόγελο..

Κος Στέλιος: Εδώ, μόνο σε μένα μιλάς. Άντε, και στην Βιράντα λίγο...

Κα Μερόπη: Δεν με προσέχεις. Τώρα σου είπα, τη μάσκα την πέταξα. Μιλώ μόνο, σ' όποιον μ' αρέσει.

Κος Στέλιος: Είμαι απ' τους τυχερούς.

Κα Μερόπη: Άργησε ο Ιάσοντας να γυρίσει στο Βερολίνο. Είπε θα μείνει μια βδομάδα και κοντεύει μήνας. Ή και παραπάνω;

Κος Στέλιος: Δεν χαιρέσαι;

Κα Μερόπη: Λες, να τον απέλυσαν; Λες, να έμεινε άνεργος;

Κος Στέλιος: Τη μάσκα με το χαμόγελο την πέταξες...τη μαυρίλα δεν θα την πετάξεις ποτέ; Πάμε για κανένα τσιγαράκι;

Κα Μερόπη: Έχεις απόθεμα;

Κος Στέλιος: Το Βιραντάκι να 'ναι καλά! Η Αγγελίνα μας!

Κα Μερόπη: Α, γεια σου! Το 'μαθες.

Σβήνουν φώτα

Σκηνή 8^η

ΣΚΗΝΗ 8^η

Ο Ιάσοντας συζητά με τη μητέρα του στο γηροκομείο.

Κα Μερόπη: Πραγματικά είμαι πολύ θυμωμένη και λυπημένη, που τόσο καιρό είσαι στην Ελλάδα και μιλάμε μόνο στο τηλέφωνο. Και το άλλο, με τα λουλούδια; Τι σ' έπιασε;

Ιάσοντας: Δεν σ' αρέσουν;.

Κα Μερόπη: Δεν θέλω, να ξοδεύεσαι.

Ιάσοντας: Εσύ, μάνα, αξίζεις ολόκληρο ανθοπωλείο.

Κα Μερόπη: Μήπως σου είπαν ότι έχω κάποια αρρώστια κι ετοιμάζομαι για το μεγάλο ταξίδι;

Ιάσοντας: Αυτό δεν πρέπει να γίνει και, ειδικά, αυτήν τη στιγμή.

Κα Μερόπη: Αυτήν τη στιγμή;

Ιάσοντας: Σε χρειάζομαι.

Κα Μερόπη: Απ' τη μια ανησυχώ κι απ' την άλλη χαίρομαι.

Ιάσοντας: Μόνο να χαιρέσαι.

Κα Μερόπη: Όταν περνούν τα χρόνια, δεν σε χρειάζεται κανείς.

Ιάσοντας: Κι αυτό πρέπει να το χαιρέσαι. Είναι η εποχή, που σε χρειάζεται ο εαυτός σου.

Κα Μερόπη: Δεν μ' έχεις συνηθίσει σε τόσες φιλοσοφίες...

(Έρχεται ο Κος Στέλιος)

Στέλιος: Ωωω! Τι βλέπω, έχουμε επισκέψεις; Πώς πάνε οι επιχειρήσεις;

Ιάσοντας: Καλώς τον κύριο Στέλιο! Είμαστε σε καλό δρόμο.

Κα Μερόπη: Για μια στιγμή. Δηλαδή, ξέρεις κάτι εσύ, που δεν ξέρω εγώ;

Κος Στέλιος: Έτυχε... Και, λόγω επαγγέλματος.

Κα Μερόπη: Μπράβο! Πολύ ωραία... Εγώ στην άκρη.

Ιάσοντας: Μα, γι' αυτό ήρθα σήμερα, να το συζητήσουμε... Και γι' αυτό, πριν λίγο, σου είπα ότι σε χρειάζομαι και μου είσαι πολύτιμη τώρα.

Κος Στέλιος: Τ' ακούς; Πο-λύ-τι-μη, κυρία Μερόπη.

Κα Μερόπη: Μάλιστα. Πότε φεύγεις;

Ιάσοντας: Για πού;

Κα Μερόπη: Για Βερολίνο.

Ιάσοντας: Σκέφτομαι, να μην φύγω.

Κα Μερόπη, (στον Κο Στέλιο) Είδες, που στο είπα, ότι θα μείνει άνεργος;

Κος Στέλιος: Ε, όχι και άνεργος...

Κα Μερόπη: Θα τον προσλάβεις, εσύ;

Κος Στέλιος: Τ' ανάποδο.

Κα Μερόπη: Καλά. (στον Ιάσωνα) Έχεις κάποια πρόταση εδώ; Από το πανεπιστήμιο;

Ιάσοντας: Επιχείρηση.

Κα Μερόπη: Θα δουλέψεις σ' επιχείρηση;

Ιάσοντας: Επιχείρηση, δική μου.

Κα Μερόπη: Αστειεύεσαι. Τι επιχείρηση;

Ιάσοντας: Οίκος ευημερίας.

Κα Μερόπη: Δεν είμαστε καλά! Έφαγες τη ζωή σου να διαβάζεις, για να κάνεις ένα γηροκομείο; Ξέρεις εσύ από επιχειρήσεις;

Ιάσοντας: Η εποχή έχει αλλάξει. Επιχειρήσεις, που έχουν σχέση με ανθρώπους της τρίτης ηλικίας, έχουν μέλλον!

Κα Μερόπη: Οι ίδιοι, έχουν μόνο παρελθόν...

Ιάσοντας: Θα κάνω κάτι, εντελώς διαφορετικό. Πρωτοποριακό!

Κα Μερόπη: Ενδίδεις;

Ιάσυνας, *(τη διακόπτει)* Δεν φεύγω για τα Σούσα, προτιμώ την αγορά...Κάποια στιγμή, ο καπνός απ' τα πειράματα γίνεται καπνός, που σου δείχνει το δρόμο της επιστροφής.

Κα Μερόπη: Εσύ είσαι επιστήμονας, Ιάσυνα. Δεν είναι για σένα αυτές οι δουλειές. Μπορεί να χάσεις τους κόπους όλων αυτών των χρόνων! Μπορεί να πέσει έξω η επιχείρησή! Το 'χεις σκεφτεί αυτό;

Ιάσυνας: Κυρία Μερόπη, προσλαμβάνεσθε. Υπεύθυνη Δημοσιών Σχέσεων.

Κα Μερόπη: Ορίστε;

Ιάσυνας: Φόρεσε το κουστούμι σου και το κραγιόν σου και ξεκίνα. Αρχίζεις δουλειά. Αρχικά μούχλιασες.

Κα Μερόπη: Θα τα καταφέρω;

Ιάσυνας: Υποδοχή: Κυρία Μερόπη. Ξέρεις τι μήνυμα θα δίνεις σε κάποιον, που έρχεται στον χώρο; Πόσο σημαντικό θα είναι, να βλέπει έναν συνομήλικό του γοητευτικό, γεμάτο ενέργεια, να δουλεύει χαμογελαστός;

Κος Στέλιος: Σε βλέπω να ξαναφοράς τη μάσκα σου. Εγώ...

Κα Μερόπη, *(τον διακόπτει)* Θα μοιράζεις τσιγάρα και σφηνάκια στα γερόντια;

Κος Στέλιος: Αν αυτό τους κάνει χαρούμενους;

Κα Μερόπη: Γελαστοί «εν τόπω χλοερώ»!

Κος Στέλιος: Ακριβώς.

Ιάσυνας: Εσύ κι ο κύριος Στέλιος θα είστε η καρδιά του «Πάμε ξανά». Θα είστε το ζωντανό παράδειγμα. Η ελπίδα.

Κα Μερόπη: Βρήκες και όνομα;

Ιάσυνας: Πρόχειρο. Για το τελικό, εσύ θα έχεις την τελευταία κουβέντα.

Κα Μερόπη: Το πάμε δεν χρειάζεται.

Ιάσυνας: Σκέτο «Ξανά»;

Κα Μερόπη: Σκέτο. Μέχρι να σκεφτώ, κάτι καλύτερο.

Ιάσυνας: Ο κύριος Στέλιος θα είναι Γενικών Καθηκόντων. Ήταν έμπορος και ξέρει.

Κα Μερόπη: Αρκεί να μην τον βάζεις, να υπογράψει ως εγγυητής...

Ιάσοντας: Εσείς ξέρετε καλύτερα την ψυχολογία των ηλικιωμένων κι αυτό θα μας βοηθήσει. Η ζωή εδώ θα είναι εντελώς διαφορετική, απ' ό,τι σε άλλους οίκους ευγηρίας.

Κα Μερόπη: Ένα γηροκομείο είναι πάντα αίθουσα αναμονής... Πάρκινγκ για σαράβαλα...

Ιάσοντας: Εσύ, το βλέπεις έτσι.

Κα Μερόπη: Έλα στο σαλόνι ένα απόγευμα, να το δεις και συ. Σαπιοκάραβα.

Ιάσοντας: Αυτό τον καιρό μελετώ όλες τις λεπτομέρειες.

Κα Μερόπη: Κρίμα τις βιβλιοθήκες, που έχεις μελετήσει.

Κος Στέλιος: Τίποτα δεν πάει χαμένο.

Κα Μερόπη: Σώπα σύ.

Ιάσοντας: Πηγαίνουμε σε παρόμοιους χώρους. Έχω μάλιστα βρει ένα κτήμα στην εξοχή και ήδη συζητάω με έναν φίλο μου αρχιτέκτονα, που δουλεύει στο Παρίσι, για τις εγκαταστάσεις.

Κα Μερόπη: Πηγαίνετε;

Ιάσοντας (σε αμηχανία) Με τους συνεργάτες μου. Λέω, να έρχεσαι κι εσύ. Τι λες;

Κα Μερόπη: Θα δούμε.

Ιάσοντας: Στο «Πάμε ξανά»...

Κα Μερόπη: Σκέτο. Το «πάμε ξανά» σαν πολιτικό κόμμα είναι.

Κος Στέλιος: Εμένα μ' αρέσει.

Κα Μερόπη, (τον διακόπτει) Σώπα σύ.

Ιάσοντας: Θα εφαρμόσουμε ένα πρόγραμμα, που όλοι οι ένοικοι θα δουλεύουν και θ' αμείβονται.

Κος Στέλιος: Το αγώγι ζυπνάει τον αγωγιάτη.

Κα Μερόπη: Σώπα σύ.

Ιάσοντας: Θα κάνουν κάτι σχετικό με τη δουλειά τους ή με κάποιο χόμπι τους. Θα είναι και πάλι παραγωγικοί.

Κα Μερόπη: Απ' την παραγωγή στην κατανάλωση. Απ' τον πάγιο εργασία, στα σκουλήρια.

Ιάσοντας: Οι άνθρωποι στα εβδομήντα, ογδόντα και παραπάνω, έχουν ενέργεια. Δεν είναι, όπως παλιά. Το σύστημα τους βάζει στην άκρη.

Κα Μερόπη: Άμα χαλάσει η μηχανή, άντε να πάρει πάλι μπρος. Αυτοκίνητα με μανιβέλα.

Κος Στέλιος: Εγώ, έχω γιάζια.

Κα Μερόπη: Σιγά τη Φεράρρι!

Ιάσοντας: Ειδικοί θα καταφέρουν να ξανανάψουν τη φλογίτσα, που έχουν αυτοί οι άνθρωποι... Τά 'χω μελετήσει κι έχω βρει συνεργάτες.

Κος Στέλιος: Μπράβο, μπράβο Ιάσωνα! Η ψυχή κινεί το σώμα. Προχώρα.

Κα Μερόπη: Ε, βέβαια! Γιατί να το ζυγίζεις εσύ, παιδί σου είναι;

Ιάσοντας: Σε παρακαλώ, μην ανησυχείς και μην τα βλέπεις όλα μαύρα. Μια ζωή έβλεπες την αρνητική όψη, σε όλα.

Κα Μερόπη: Προσπαθούσα να προλάβω γιάφες.

Κος Στέλιος: Κι εγώ αυτό της λέω, συνέχεια.

Κα Μερόπη: Έξω απ' τον χορό, πολλά τραγούδια λες. Τι θα κάνεις, μωρέ, με τους ξεμωραμένους;

Ιάσοντας: Τίποτα δεν θα γίνει, χωρίς προσεκτικά βήματα. Έχε μου εμπιστοσύνη. Ήδη συζητάω με γεροντολόγους και ψυχολόγους και γιατρούς.

Κα Μερόπη: Υπεύθυνη καθαριότητας, πάντως, να πάρεις τη Βιράντα. Είναι πολύ άξιος άνθρωπος. Καν' το για μένα. Θα λάμπουν όλα. Το μόνο σίγουρο.

Ιάσοντας: Εσύ κι ο κύριος Στέλιος θα 'στε η ψυχή του «Πάμε ξανά» κι η Βιράντα ... η καρδιά. Η Αγγελίνα σου, μου έδωσε την ιδέα.

Κα Μερόπη: Δεν καταλαβαίνω, τι εννοείς;

Ιάσοντας: Έχει μεγάλη εμπειρία με τους ανθρώπους της τρίτης ηλικίας. Εκείνη ήταν αιτία, να το φάξω και να ξεινήσω αυτήν την επιχείρηση.

Κα Μερόπη: Κατάλαβα. Αυτή σε πήρε στο λαιμό της! Καλά το λέει «Εκ γυναικός ερρύνει τα φαύλα».

Ιάσοντας: «Κι ει γυναικός ερρύει τα κρείττονα.» Ένα, ένα...Εσύ μου τα έμαθες, κυρία μαμά. Είναι θησαυρός. Έχει τόσο πλούτο αυτή η γυναίκα.

Κα Μερόπη: Πλούτο; Η Βιράντα; Και δουλεύει σαν σκυλι;

Ιάσοντας: Καιρός να σταματήσει.

Κα Μερόπη: Έχω θυμώσει πολύ, που αυτή σου 'βαλε τις ιδέες, να παρατήσεις τη θέση σου στο πανεπιστήμιο.

Ιάσοντας: Δεν χαιρέσαι, που δεν θα είμαι, πια, μακριά; Υποχρέωση πρέπει να της έχεις, που γύρισα. Κουράστηκα ν' αποδεικνύω, εκεί έξω, ότι είμαι άλογο κούρσας.

Κα Μερόπη, (Στον Κο Στέλιο) Δώσε μου ένα τσιγάρο.

Ιάσοντας: Ορίστε; Την έχετε δει ποτέ, να καπνίζει; Έχω ζητήσει, να της απαγορευθεί διαροπάλου.

Κος Στέλιος: Ποτέ. Πώς της ήρθε τώρα;

Κα Μερόπη: Καλά. Πήγες κι έδωσες βάση σε μια γυναίκα, που δουλεύει στο γηροκομείο, για να χαλάσεις την καριέρα σου; Τι να σου πω!

Ιάσοντας: Η Βιράντα είναι έξυπνη και με χρυσή καρδιά.

Κα Μερόπη: Δεν λέω. Γι' αμόρφωτη, πολύ καλή είναι...

Ιάσοντας: Η Βιράντα είναι δασκάλα. Έχεις γνωρίσει πολλές μορφωμένες, καλύτερες απ' τη Βιράντα; Σε πληροφορώ, ότι εγώ έχω γνωρίσει πολλές, αλλά Βιράντα...

Κα Μερόπη, (τον διακόπτει) Καλή, χρυσή, αλλά εγώ, μαζί της, δεν θα μπορούσα ούτε έναν καφέ να πιω.

Κος Στέλιος: Είσαι στα καλά σου; Άλλα έλεγες γι' αυτήν...

Κα Μερόπη: Δουλειά σου, εσύ.

Ιάσοντας: Εγώ, αγαπητή μου μητέρα, θα πίνω καφέ μαζί της σε όλη μου τη ζωή.

Μερόπη: Θα την πάρεις οικιακή βοηθό;

Ιάσοντας: Αρχόντισσα θα την έχω.

Μερόπη: Δεν καταλαβαίνω.

Ιάσοντας: Αρχόντισσα και κυρά. Στο πλευρό μου.

Κα Μερόπη: Εννοείς ότι... *(εξοργίζεται)* Είσαι στα καλά σου; Τρελάθηκες; Αυτή ξεσκατίζει γέρους. Εσύ, με τα μεταπτυχιακά και τα διδακτορικά, θα δέσεις τη ζωή σου μαζί της;

Κος Στέλιος: Εσύ είσαι σπουδαγμένη κι εγώ αμόρφωτος έμπορος, μια χαρά δεν τα λέμε;

Κα Μερόπη: Εμείς... απλώς, τα λέμε.

Κος Στέλιος: Ξέχασα... ναι, απλώς...

Κα Μερόπη: Σου 'κανε μάγια. Δεν εξηγείται αλλιώς. Είναι του επιπέδου σου αυτή;

Ιάσονας: Ενώ, εσύ με τον πατέρα, που ήσασταν στο ίδιο επίπεδο!...

Κα Μερόπη: «Γα εν οίκω, μη εν δήμω», Ιάσονα.

Ιάσονας: Εσύ μ' έσπρωξες. Στο κάτω κάτω, ο κύριος Στέλιος είναι φίλος σου... Θα τα έχετε πει.

Κος Στέλιος: Μπα, πεταχτά... Είναι στρείδι η μάνα σου.

Κα Μερόπη: Κι αυτό το ήξερες, λοιπόν, πριν από μένα, Στέλιο; Θέλω να μάθω, γιατί δεν μου 'πες τίποτα; Λέγε!

Κος Στέλιος: Τώρα, γιατί άλλαζες τα καπάκια για τη Βιράντα; Δεν είναι έξυπνη; Δεν είναι έντιμη; Εργατική; Άνθρωπος, που θυσιάζεται; Εσύ δεν έλεγες συνέχεια, πως σου φέρθηκε σαν παιδί σου;

Κα Μερόπη: Άλλο... σαν παιδί μου, κι άλλο... παιδί μου. Τον δικηγόρο κάνεις; Μην μιλάς. Πρώτα πρώτα, αυτή είναι μεγάλη. Γριά.

Ιάσονας: Μικρότερη από μένα. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, τα χρόνια δεν μετράνε στην αγάπη.

Κα Μερόπη: Άσιεφτος. Άντρας. Το ξέρεις ότι έχει μια μεγάλη κόρη;

Ιάσονας: Ε, και λοιπόν; Πού είναι το πρόβλημα;

Κα Μερόπη: Θα γίνεις και πατέρας της; Ωραία, μπράβο! Να μην μπαίνεις και στον κόπο και κάνεις δικά σου παιδιά! Άντε, και γρήγορα παππούς!

Ιάσονας: Θα μπορούσα, να μην σου έχω πει τίποτα. Η Βιράντα θα «απολυόταν» από δω. Δεν θα ήξερες τίποτα. Κι ούτε γάτα ούτε ζημιά. Εκείνη επέμενε να στο πω, για να γίνεις ευτυχισμένη. Γιατί νομίζει, ότι την αγαπάς... σαν κόρη σου.

Κα Μερόπη: Την αγαπώ. Άλλο το ένα κι άλλο το άλλο. Δεν έχει τις προϋποθέσεις, όμως, για να γίνει σύντροφός σου. Καταλαβαίνεις ή είσαι τυφλωμένος; Κρίμα στη μόρφωσή σου! Να λιμπιστείς μια αλλοδαπή!

Ιάσοντας: Κι εγώ, είκοσι χρόνια, αλλοδαπός ήμουνα. Ξέρω από πρώτο χέρι τι είναι, να είσαι μετανάστης. Γι' αυτό είπα να μείνω, πια, εδώ.

Κα Μερόπη: Άλλο επιστήμονας μετανάστης κι άλλο μια, που δεν έχει στον ήλιο μοίρα. Αυτή η γυναίκα καλή είναι, αλλά... αλλά...αλλά... Αυτά τα όνειρα είχα για σένα, μωρέ Ιάσωνα; Θα ντρέπεσαι, να την παρουσιάσεις. Δεν το καταλαβαίνεις;

(Μπαίνει η Βιράντα μακιγιαρισμένη, ντυμένη πολύ ωραία, με ψηλοτάκουνα. Κρατά ένα μπουκέτο βουσσινί τριαντάφυλλα. Ο Κύριος Στέλιος μένει, στην κυριολεξία, μ' ανοιχτό το στόμα. Τα προσφέρει στην κα Μερόπη, η οποία τα παίρνει μηχανικά, χωρίς ν' αρθρώσει λέξη.)

Σβήνουν φώτα

ΣΚΗΝΗ 9^η

Ο Κος Στέλιος κάθεται σ' ένα παγκάκι του κήπου με την κιθάρα του και γρατζουνάει. Κυρίως τραγουδάει.

Κος Στέλιος: *(παίζει και τραγουδά ή το «Όπως πέφτει ένα φίλο, έτσι χάνεις ένα φίλο» ή το «Όταν κοιτάς από ψηλά, μοιάζει η γη με ζωγραφιά». Σταματάει το τραγούδι, σηκώνει το τηλέφωνο.)* Έλα, Μαρθούλα. Τσίμπησες, μόλις έριξα δόλωμα; *(γελάει)* Όχι, δεν είναι η Μερόπη, αυτή έφυγε...Ε, μακριά...Η Ξανθίπη είναι... ναι, καινούρια... όχι σου λέω, δεν χωρίσαμε... έφυγε για πάνω... έλα... σ' αρέσει; Ε, πολύ φιλοσοφία, ρε παιδί μου...ναι την ακούω... μαθαίνω... αυτή, σε λίγο, θα με βάλει να γράψω εξετάσεις...Α, δεν σου είπα. Σε λίγο καιρό πάνω δουλειά...μια χαρά είμαι... στο «Πάμε ξανά»...τι μπαρ, μωρέ...οίκο ανοχής;...όχι, οίκο ευγηρίας, αλλά αλλιώςτικο... ναι, θα πληρώνομαι... Θα στο κλείσω, αν ξαναπείς ότι δεν έχω δυνάμεις; Τι λες, ρε Μάρθα; Ωραία ιδέα έχεις για τον πατέρα σου. Δεν μου λες, θα 'ρθεις φέτος;... Αφού αρέσει η Ελλάδα στον Μαξ... Εννοείς, πάει κι αυτός, όπως η Μερόπη; Καλά έκανες, αφού τον βαρέθηρες...Κινέζος; Τογιοτόμι;...Έπιασες ανατολική Ασία;... Έλα, πλάκα κάνω...Πώς; Τσιν τσεν φουά;... Αυτοί είναι μικροκαμωμένοι. Βαλ' τον στη βαλίτσα, να τον περάσεις, άμα έρθετε... Ναι, κοριτσάκι μου... Είσαι αστέρι... Σημασία, για μένα, έχει η ευτυχία σου. Ό,τι αρέσει σε σένα, αρέσει και σε μένα. Καλά, καλά. Άντε τα ξαναλέμε. *(ξαναπιάνει το κιθαρόνι)*

(Έρχεται η Βιράντα, τον αγκαλιάζει και του δίνει ένα πεταχτό φιλί.)

Κος Στέλιος: Καλώς την πριγκιπέσσα μου! Μ' εγκαταλείψατε.

Βιράντα: Έλα, παραπονιάρη! Έκανα σπανακόπιτα, που αρέσει στον Ιάσονα, και σου 'φερα. Ξέρω πως αρέσει και σε σένα.

Κος Στέλιος: Για χάρη του βασιλικού ποτίζεται κι η γλάστρα...

Βιράντα: Τη σκέφτεσαι;

Κος Στέλιος: Τον πρώτο καιρό, μου έλειπε. Πήγαινα στο καναπεδάκι το βράδυ και την περιμένα, να κατεβούμε για τσιγαράκι.

Βιράντα: Αυτό μην το πεις, ποτέ, στον Ιάσονα.

Κος Στέλιος: Στον ίδιο διάδρομο τσίμπησα την Ξανθίππη.

Βιράντα: Χαίρομαι, που βρήκες γρήγορα παρέα.

Κος Στέλιος: Κόσμος πάει κι έρχεται... Αυτή είναι αλλιώςτικη. Η Ξανθίππη ήθελε να κατεβεί, να χαϊδέψει τη γάτα. Φιλόζωος. Άσε, που μου έκανε σιηνή, που καπνίζω.

Βιράντα: Πρόσεξες, να μην μάζεψε το ποντικοφάρμακο;

Κος Στέλιος: Το πάτησα, για να μην το δει. Την ξαναπατάμε; Με τη Μερόπη, όμως, κάναμε καταχρήσεις και το φχαριστόμασταν. Η Ξανθίππη άλλος άνθρωπος... πάνω απ' όλα μετράει η υγεία της. Τώρα θέλει να φροντίζει και τη δική μου.

Βιράντα: Δεν χαιρέσαι;

Κος Στέλιος: Είναι λίγο κουραστική. Δεν μου λες, ο Ιάσονας; Καλά είναι; Το πήρε ψύχραιμα, νομίζω.

Βιράντα: Δεν δείχνει τον πόνο του. Μερικές φορές κάθεται πολλή ώρα αμίλητος και κοιτάζει τη θάλασσα. Πολύ ωραία η βεράντα σου, στο Λουτράκι.

Κος Στέλιος: Αφού δεν ήθελε να τη 'φχαριστηθεί η μάνα, ας τη 'φχαριστηθεί ο γιος.

Βιράντα: Είσαι τόσο καλός.

Κος Στέλιος: Χαίρομαι να σιέφτομαι, ότι κάποιοι ανοίγουν τα παράθυρα εκεί. Το γιασεμί ξεράθηκε;

Βιράντα: Μυροκοπάει. Τη νύχτα ειδικά.

Κος Στέλιος: Ο Ιάσονας κουράζεται πολύ;

Βιράντα: Έχει δώσει όλη του τη ζωή σ' αυτό, που κάνει. Δεν κοιμάται το βράδυ. Του αρέσει να συζητάμε, να του λέω ιστορίες, που έχω ζήσει εδώ μέσα. Ονειρεύεται.

Κος Στέλιος: Ήταν κι ή ώρα του γυρισμού του.

Βιράντα: Σου άρεσε το κτήριο, που σε πήγαμε;

Κος Στέλιος: Ωραίο! Σαν μικρό χωριό είναι. Στρουμφοχωριό.

Βιράντα: Κι εσύ, ο μπάρμπα Στρούμφ. Κρίμα που δε ζει κι εκείνη να το χαρεί. Μόλις τελειώσει θα έρθεις...σε υπολογίζει ο Ιάσοντας.

Κος Στέλιος: Για να λέμε την αλήθεια, ώρες ώρες έχω κι εγώ τους φόβους, που είχε η μάνα του. Μήπως πέσει έξω ο άνθρωπος και πάνε χαμένοι οι κόποι του...

Βιράντα: Το μελετάει πολύ. Επιστήμονας βλέπεις.

Κος Στέλιος: Για πες μου τώρα κάτι...τον αγαπάς;

Βιράντα: Είναι, πολύ καλός άνθρωπος.

Κος Στέλιος: Κι εσύ καλύτερη.

Βιράντα: Θέλω να μου πεις μια αλήθεια και θα σου πω και γω μια.

Κος Στέλιος: Ό,τι θέλεις. Ρώτα.

Βιράντα: Όταν μίλησε ο Ιάσοντας στην κυρία Μερόπη για μας, εκείνη τι έκανε; Σε μένα, δεν είπε ούτε μια λέξη. Ίσα που πρόλαβε και πήρε τα τριαντάφυλλα. Πες μου, σε παρακαλώ!

Κος Στέλιος: Και το ρωτάς; Χάρημε, χάρημε πολύ. Μάλλον, από την πολλή χαρά δεν άντεξε η καρδιά της.

Βιράντα: Καλή της ανάπαυση, της καημένης!

Κος Στέλιος: Ήταν πολύ ευτυχισμένη. Έλεγε και ξανάλεγε «δίπλα στην Αγγελίνα θα είσαι ευτυχισμένος, γιε μου.» Έλαμπε. Σαν να καταλάβαινε, πως θα είναι σε καλά χέρια.

Βιράντα: Βλέπεις; Φοράω τα σκουλαρίνια της. Μου τα έδωσε ο Ιάσοντας. Ότι τα είχε έτοιμα, να μου τα δώσει εκείνη. Την αγαπούσα. Κρίμα, που ο Θεός την πήρε.

Κος Στέλιος: Μην ανακατεύεσαι στις δουλειές του Θεού, παιδί μου. Ξέρει αυτός.

Βιράντα: Εγώ είχα κανονίσει και της έρχονταν οι ανθοδέσμες από το ανθοπωλείο. Το είχα πει στον Ιάσωνα. Ήξερα, πως θα γινόταν ευτυχισμένη.

Κος Στέλιος: Εσύ, είσαι ευτυχισμένη;

Βιράντα: Μου άλλαξε τη ζωή. Μερικές φορές γίνονται κάτι πράγματα, που δεν μπορείς να τα φανταστείς. Ονειρεύομαι μαζί του, κάνουμε σχέδια. Σήμερα, όμως, το πρωί...

Κος Στέλιος: Τι, μαλώσατε;

Βιράντα: Με τον Ιάσονα και να θέλεις, δεν μπορείς να μαλώσεις.

Κος Στέλιος: Χρυσό παιδί.

Βιράντα: Ίδιο η μάνα του.

Κος Στέλιος: Τι έγινε, λοιπόν, το πρωί;

Βιράντα: Πάνω, που μάζευα τα φλυτζάνια του καφέ, ήρθε μήνυμα απ' την κόρη μου.

Κος Στέλιος: Θα χάρηκε, που της είπες για τον Ιάσονα.

Βιράντα: Δεν της το έχω πει, ακόμα.

Κος Στέλιος: Γιατί;

Βιράντα: Ντρέπομαι. Τι θα σκεφτεί για μένα, στην ηλικία μου;

Κος Στέλιος: Μια χαρά είν' η ηλικία σου. Πες της το. Θα χαρεί, θα δεις. Εσύ δεν έλεγες, ότι μιλάτε κάθε μέρα;

Βιράντα: Το κρατάω μυστικό, ακόμα. Αλλά δεν ήξερα ότι κρατούσε κι εκείνη ένα μυστικό. Αυτό είναι το κακό.

Κος Στέλιος: Πολλά μυστικά.

Βιράντα: Ερωτεύτηκε, λέει. Μου έστειλε και φωτογραφία μ' αυτόν, που θα παντρευτεί, λέει... Περιμένει και μωρό.

Κος Στέλιος: Όλες οι χαρές μαζί, λοιπόν!

Βιράντα: Ξέρεις τι έγγραφε κάτω απ' τη φωτογραφία;

Κος Στέλιος, (ρωτά με νεύμα)

Βιράντα: «Γιαγιά, σε περιμένει το εγγόνι σου, να το μεγαλώσεις. Πάρε το πρώτο αεροπλάνο κι έλα.»

Κος Στέλιος: Ωχ!

Βιράντα: Πού να σου λέω και τη συνέχεια.

Κος Στέλιος, *(ρωτά με νεύμα).*

Βιράντα: Η κόρη μου στη φωτογραφία, άσπρη άσπρη σαν τα κρύα τα νερά...και δίπλα της ένας... αγριεύτηκα... Σαν τη μύγα μες στο γάλα. Ανατρίχιασα. Μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι. Την έκανα γιατρό. Δούλευα μέρα νύχτα, για να πάει και να παντρευτεί έναν μαύρο; Μαύρη ζωή, το κοριτσάκι μου. Αχ! Αυτά τα όνειρα είχα εγώ για σένα, μωρέ Κατερίνα;

ΤΕΛΟΣ